

மதுரகவி இ. நாகராஜன்

எழுதிய நூல்கள்

நிறைநிலா (சிறுகதைத் தொகுதி)
சிறுவர் பாடல்
சிலம்பு சிரித்தது (கவிதைநாடகம்)
வாழ்க்கை ஒரு வசந்தம் (நாவல்)
குயில் வாழ்ந்த கூடு (காவிடம்)

கூட்டாக எழுதிய நூல்கள்

மத்தாப்பு (நாவல்)
நீதிக்கரங்கள் (காவிடம்)

அடுத்து வெளிவருவது

சத்தியம் நிலைக்கும் (சிறுகதைத் தொகுதி)

குயில் வாழ்ந்த கூடு

குயில் வாழ்ந்த கூடு

ஆசிரியர் :

மதுரகவி இ. நாகராஜன்

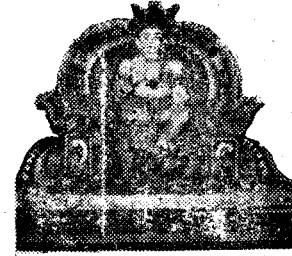
கிடைக்குமிடம் :

உதயம் புத்தக நிலையம்
431, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற்பதிப்பு: மே 1972.

அச்சுப்பதிவு
டொலர் பிரின்டர்ஸ்
யாழ்ப்பாணம்

சகல உரிமைகளும் ஆசிரியருக்கே

அன்பால் மதுரகவி
என்னுமுயர் பட்டத்தை
என்பால் இசைந்தருளி
என்னிதயம் நிற்கின்ற
யாழ்ப்பாணம் கோட்டை
வெளியினிலே கோவிலுற்ற
அப்பன் முனிஸ்வரனின்
அன்பு மலரடிக்கே
இப்பாநூல் அர்ப்பணமாம்.

விலை: ரூபா 2-00

என் இதயம்

என்னுளத்தின் கற்பனையால்
கருவொன் றிங்கே
எனையறியா விதத்தினிலே
முனைத்து முற்றி

கன்னலிசை பொழிந்துலகை
ஈர்த்த நல்ல
கலைகொண்டோன் நெஞ்சத்தின்
நிலையும் சேர
இன்னூலாய் ஆகிற்றும்;
அன்போ டேற்பீர்!
இங்கூக்கி உதவிகளைத்
தந்தோர்க் கெல்லாம்
முன்னுரைத்தேன் நன்றியினே.
அவர்கள் எல்லாம்
முன்னவனின் துணைகொண்டே
இனிது வாழி!

2, முதலாம் ஒழுங்கை,
பலாலி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
2 - 5 - 1972

மதுரகவி இ. நாகராஜன்

உ

கடவுள் வணக்கம்

கும்பிட்டேன் நான் தலையிற்
குட்டிக் குனிகின்றேன்
தும்பிக்கை கொண்டோய்!
துணையாவாய். — நம்பிக்கை
காட்டிக் கலைவாணி
கன்னற் சுவைத்தமிழில்
பாட்டைத் தருவாய்!
பரிந்துாக்கிக் — கோட்டைவெளி
நிற்கும் முனியப்பா
நேராய் மதுரகவிச்
சொற்கு ளிருப்பாய் துணை.

தமிழ் வாழ்த்து

கரும்புமுகக் கனியின் சாற்றைக்
காய்ச்சிய பால்தேன் சேர்த்து
அரும்பெரும் கவிதை யாக்கி
அம்புவிக் கீவ தற்கே
விகும்பினேன்; தமிழாம் தாயே!
வித்தையில் மூத்தோர் நெஞ்சில்
அரும்பிய பொருளை அன்பால்
அருளுக என்பால் வந்தே.

கதையின் பிறப்பு

“ஓங்கார மந்திரமே உண்மை; மேலாம் உறுதிதரும்; உயர்நெறியும் அதுவே; என்றும் ஈங்கிதனை இதயத்தில் இருத்தி வாழ்வோர் ஈசனது நேசத்துக் குரியர்” என்றே பாங்கமைந்த அலைசுருதி லயத்தோ டொன்றிப் பாடுகின்ற கடலதனின் கரையின் ஓரம் ஆங்காரம் கொண்டவுளம் அமைதி காண ஆயிரமாய் வந்தார்கள் அவ்வூர் மாந்தர்.

நீலநிறத் திரையான ஆகா யத்தில் நிகரற்ற பலவர்ணக் கலவை கொண்டு கோலஎழிற் கோடுகளை வரைந்து சின்னக் குழந்தையெனப் பகலவனும் தவழு கின்றான் மேலைவான் படுகுழியில் விழுவா னென்ற வேதனையை அறிந்ததனால் வேலை விங்கே ஓலமிடு கின்றதுவோ? என்றன் உள்ளம் ஊறிவரும் உவமைகளோ பலவா கிற்கும்.

ஓடிவரும் ஓரலையாம், அதனின் பின்னே உருண்டுவரும் இன்னொன்று, நூரத்தி யப்பால் கூடிவரும் வேறென்று குமுறிப் பாய்ந்து குன்றாகிப் பலதலைகொள் பாம்பாய்ச் சிறிச் சாடிவரும் வேறென்று, ‘மனித நெஞ்சின் சலனத்துக் கிங்குவமை நாமே’ யென்று தேடிவரும் மனிதருக்கே செப்பு மாப்போல் திரைவந்து கரைசித்திப் பாடு தாமோ?

சிருட்டியினைச் செய்கின்ற பிரம னுகி
 சிறிதேனும் நிற்காதங் கடுத்த டுத்து
 உருள்கின்ற அலைகளுடன் உள்ளீ டாகி
 ஒன்றல்லப் பலகோடி சிப்பிக் கூட்டம்
 திரண்டுகரை யடைந்திறைவன் சிருட்டி மேவும்
 சீருக்கே நேரில்லை என்று காட்ட
 புரண்டதுவாம் என்மனது புவன மீதில்
 பொருந்தியுள மனிதர்களின் வாழ்வை நோக்கி.

துன்பமதற் கெல்லையில்லை யென்றே யிங்கே
 துடிக்கின்ற கடலைகள் காட்டச், சிப்பி
 இன்பமந்தத் துன்பமதின் இடையே இன்னும்
 இருக்கிறதாம் 'ஏமனிதா! இதய முற்ற
 துன்பத்தைக் கண்டேன்நீ சோரு கின்றாய்?
 துலங்குகிற இன்பம்பின் உள்ள தென்றே
 உன்புன்மை கொண்டவறி யாமை யாவே
 உணராமல் வருந்துகிறாய்' என்றே ஓதும்.

கடல்மீது கண்பாய கருத்தோ நெஞ்சிற்
 கனத்திந்தப் படிமிசையில் விடிவே யற்று
 உடல்மீது கொண்டவுளப் பற்றி னாலே
 உண்பதனை உறங்குவதை பெரிதே யாக்கி
 மடமையிலே வாழ்கின்றோம் என்ற உண்மை
 வளர்கிறதாம்; கடலிருந்தோ இனிய காற்றென்
 உடல்தடவி 'நண்பாநீ உலகத் தோடே
 ஒன்றித்தா னிருக்கின்றாய்' என்றே சொல்லும்.

கரையிருந்தே உடல்மீது கண்பு தைத்தேன்;
 கருத்துகளோ பெருத்தனவாம்; வைய கத்தில்
 வரையற்ற வாழ்வுக்காய் உழைத்தி னைத்து
 வருந்துகிற மனிதரெலாம் முடிவி லோர்நாள்
 இரைந்துவந்து கரைசெந்தி ஆண வத்தை
 இழந்தில்லா தாகின்ற திரைகள் ஈற்றில்
 னுரையாகிப் போவதொப்ப உடல் முற்ற
 நோயதனால் பாய்விழுந்தே அழிவா ராமோ?

எண்ணத்தை விதிகாட்டும் தத்து வத்தில்
 இசைவுபெற விடுத்தேனில் வுண்மை தன்னை
 விண்ணானும் இறைவனன்றி வேறுள் ளார்கள்
 விளங்குவரோ? விளக்கமதைக் காணேன்; மீண்டும்
 மண்ணினைவென் மனம்படிய மணநிற் குந்தி
 வந்துள்ள மனிதர்களைப் பார்த்தேன், என்றன்
 எண்ணத்தைத் தன்வயமே இல்லா தாக்க
 எதிருற்ற உருவிலென்றன் கண்ணோ டிற்கும்.

ஓடியகண் பாவியஅவ் வருவம் என்போல்
 இவ்வலகின் மனிதனன்றி வேறென் றில்லை;
 பாடுபல பட்டதனால் படிவ முற்ற
 பாங்கிழந்தே இனிமேலும் வாழ்வ தற்கே
 கூடாத வெறுங்கூடாய்; சருகாய்ப் போன
 கொடியாகிக் கோலுன்றி அசையக் கண்டு
 வாடியதாம் என்னெஞ்சும்; ஆனால் என்ன?
 வையத்தில் இல்லாத புதுமை யல்ல.

குழிவிழுந்தே உள்ளூறையும் கண்கள், கற்றைக்
 குழல்சரிந்து நரைபாய்ந்து பிடரி தொட்டே
 அழுகிழந்தாங் கரிமாவின் தோற்றம் போல
 அடர்ந்துளது, பால்நுரைபோற் தாடி, துன்பம்
 பழுகின்ற உள்ளத்தைப் படம்பி டித்துப்
 பக்குவமாய் காட்டுகின்ற அவன்மு கத்தில்
 களையில்லை; ஆனாலும் முன்னைக் கால
 கட்டழகின் தொட்டகூற காண்கின் றேனே.

நெஞ்சமதை நேத்திரத்தை கடல்மீ தாக்கி
 நீனைவுகளை நெருடுகின்ற கடந்து போன
 வஞ்சகத்தை நஞ்சதனை மீட்கின் றானோ?
 வரண்டுவிட்ட வாழ்வினிலே முன்னைக் கால
 கொஞ்சம்எழில் மிஞ்சவரும் இளமை தன்னை
 கொடுமைக்குள் ளாக்கியவன் கூனிக் கோலைத்
 தஞ்சமெனக் கொண்டுடைத் தாங்கி னானோ?
 தாற்பரியம் எதனையுமே அறியேன் நானே.

எனையொத்த மனிதனவன் கோலை யூன்றி
என்னருகில் வந்திருந்தான்; பேச்சோ இல்லை
கணக்கின்ற கடலதலிலே கண்புதைத்துக்
காலத்தைக் கணக்கெடுக்கும் யோகி ஒப்ப
நினைக்கின்ற செயலிழந்தான், அவன் நெஞ்சத்தில்
நிலவுகின்ற உண்மையை நான் ஆயும் வேளை
எனத்தாண்டி வந்தஇளம் பெண்கள் சில்லோர்
எட்டியடி வைத்தபடி சதையோ பார்த்தார்.

அருகிலே மணல்மேட்டை மருவி என்றும்
அந்தியிலே வருலோர்தம் விழிக் குக்கே
தெரிந்திடவே வேண்டுமெனச் சினிமாக் காரர்
திடீர்மான கம்பமொன்றில் நாட்டி வைத்த
ஒருபலகை உண்டதிலே ஓட்டி யுள்ள
திருமுருகன் படம்தனைக் கண்ட பெண்கள்
விரிவான புகழுற்ற நடிகன் பேரை
வியந்தபடி மணல்மேட்டில் இருக்கின் றூர்கள்.

முதிர்ந்தவொரு கிழவியங்கே வந்தாள்; கண்ணில்
முருகனுரு தென்படவே நின்றாள், நெஞ்சில்
புதிதான கருத்தறியாள் புராணத் தந்த
புண்ணியத்தில் கண்ணியத்தில் உற்ற பற்றல்
அதுசினிமா நடிகனென அறிந்தி டாமல்
“அப்பாஎன் முருகாநீ தாக்க” என்றாள்
இதுகண்டே இளம்பெண்கள் கூட்டம் இங்கே
ஏமாந்தான். கிழவியெனச் சிரிக் கலாநூர்.

“என்னஇங்கே” அதிசயமாசி கிழவி கண்டாள்
இதயத்தின் பக்தியினால் முருகா என்றாள்
கண்ணியர்கள் கண்டார்கள் சிரித்தார், கண்காண்
காட்சியிலே பேதமுண்டாய்; மனத்தின் மாட்சி
நன்னிலைக்குள் ளானகிழம் உண்மை கண்டாள்
நயந்துவியந் திதைதுதித்தாள், முருக னாக
முன்னுளில் ஒருவனிவ்வூர் மேடை வந்தால்
முழுப்பேரும் முருகென்றே இறைஞ்சி நின்றார்.

தனக்குள்ளே அம்மனிதன் நினைந்த லற்றை
தாங்கிடவே ஆகாது வாயாற் சொன்னான்.
எனக்கதவின் பொருளதலில் விளக்க மில்லை.
என்னசெய்கின் முன்னென்றே அவனைப் பார்த்தேன்;
தனக்குரிய உணர்விழந்தே முருகன் னெடம்
தங்கியஅந் நடிகளையே பார்த்து நின்றான்;
மனக்கதவின் உள்ளிருக்கும் நிகழ்ச்சி தானே
வாய்மொழியாய் உருப்பெற்று வெளியே தாவும்.

இப்படியே நானண்ணனி மெதுவாய்ச் சென்று
இவ்வுலக நினைவதனை இழந்து நின்றேன்
கைப்பிடித்தேன், காத்தமில் பட்ட வன்போல்
கண்ணிரண்டும் திரண்டிடவே பயந்தே நின்றான்.
“தப்புடையான் என்றெனை கருத டெண்டாம்
சஞ்சலமே உற்றுள்ளீர் உன்னூ ரென்ன?
இப்படிக்கம் வந்தசெய்தி? படத்தைப் பார்த்தேன்
ஏங்குகின்றாய்?” என்றவனை இனிதே கேட்டேன்.

பற்றியவென் னையுணர்வும் பகர்ந்த சொல்லும்
பரிவூட்டி நினைவிடவே முகத்தை அன்னாள்
சற்றங்கென் பக்கத்தே திருப்பி, நெஞ்சச்
சஞ்சலமே முகமேவ அமைதி யாக
‘எற்கோநீர் எனப்பற்றி அழைத்தீர்’ இந்த
இருநிலத்தில் பரிவனை இழந்தோன மீது
பற்றுற்று வருந்துகிறீர் கயவ னென்றன்
படிவத்தில் தெரியயொ கோடியோன் என்றே.

பெருமூச்சை உதிரவிட்டே அவன் மொழிந்த
பேச்சதனுள் கலந்துள்ள துன்ப பூச்சின்
கருத்தகளை நானுணர்ந்தே “வைய கத்தில்
கயவனென ஒருவனிடே; கடவுள் நம்மை
உருவமதில் ஒன்றாகப் படைத்தார்; உன்மை
உணர்ந்திருக்கும் பக்குவத்தின் வேறு பாடும்
தருணம்தும் நமை பாற்றும் கருவி யாகக்
தத்துள்ள நிலயதனை உணர்தல் வேண்டும்.

இப்படிநான் அவனுக்கே உரைத்தேன் அன்றான்
இருவிழியில் பெருகியநீர் துடைத்தே, ஐயா!
தப்பத்தை பெரிதாக்கி தயவே இன்றி
தருமத்தை மதியாதார் வாழு கின்ற
இப்புவிவில் புதுமையுடன் இறைவன் எண்ணம்
இசைந்துள்ள உமதுரையைக் கேட்டேன்; இங்கே
கைப்புற்ற என்கதையே பெரிதாம் உங்கள்
காலத்தை வீணாக்கக் கருத வேண்டாம்.

உள்ளத்தில் கனக்கின்ற துன்ப மென்னும்
உட்சுமையை பிறர்க்குரைத்தால் குறையும் வாழ்வில்
பள்ளமதும் மேடதுவும் பண்டு தொட்டே
படர்ந்துவரும் பாதையிலே உண்டாம், நெஞ்சம்
கொள்ளுகுறை கொடுக்கின்ற வாதை மேனி
கொள்ளுகின்ற நோயினிலும் கொடிதாம் என்பால்
மெள்ளவுன்றன் வாழ்க்கையினை விரித்துக் கூறு
விரும்புகின்றேன் பொறுமையையும் உடையேன்
என்றேன்

அரிதான வாழ்க்கைகளை அறிந்தி டாமல்
அகம்மேவும் ஆசையினால் மிருக மாகிச்
சரியான பாதைனின்றும் தவறிக் கெட்டே
தருமத்தைத் தள்ளியவன் நானே நெஞ்சில்
உரியகதை யாலுமக்குப் பயனே இல்லை
உலுத்தனெனைப் புரியாமல் கருணை வைத்தேன்
அரிதான நேரத்தை அவஞ்செய் கின்றீர்
அதனாலே ஒருபயனும் ஆவ தில்லை.

சொல்லப்பா எதையும்நான் தாங்கிக் கொள்வேன்
சோர்வெனக்கே இல்லையுனைப் போல நானும்
தொல்லலகில் பலர்கதையை கேட்ட துண்டு
துயரத்தில் இசைந்தகதை வாழ்க்கை ஆற்றில்
செல்லுகிற மற்றவர்க்கே பாட மாகும்
சிந்தனையை வழிப்படுத்தி சொல்வாய் என்றேன்
அல்லலுற்ற அவன்கதையை இங்கே காணீர்
அனுபவத்தில் இசைந்தநிலை அறிந்து கொள்ளீர்!

குயில் பிறந்த கூடு

ஆண்டுகளில் என்பதனைப் பின்னே தள்ளி
அந்நானே உலகத்தை முன்னே காண்பீர்
ஆண்டவனின் அருள்நெறியைப் பொருளாய்க்
கொண்டே
அயலுறவை அன்புடனே பேணிச் சிலந்
தாண்டாத தகைமையுற்ற பதியாம் ஈழத்
தலையான யாழ்ப்பாணக் குடாநாட் டைச்சேர்
மாண்டகமை மிக்கஒரு கிராமம் எங்கள்
மருதவயல் அதையும்நீர் மனதிற் கொள்வீர்.

ஊரினிலே உண்மையென உயர்ந்து நிற்கும்
ஒருகோயில் மயிலேறும் பெருமான் கோயில்
ஏரினையே கைப்பிடித்துப் பாரைப் பேணி
இல்லாதார்க் கீந்துநிறை வெய்தி ஞான
வேராகிக் கிளைத்தவொரு குடும்பம் பூத்து
வெற்றியினை உற்றவுயர் குணத்தின் சிலர்
ஏரம்பர் என்றிட்டால் ஈழ நாட்டில்
இசையோடு கலையறிவார் இதயம் பூக்கும்.

ஏரம்பர் என்றாலே சைவத் தோடெம்
இந்தமிழும் எழில்பெறுமாம் கலையைப் போற்றிச்
சீரமைய அதைப்பேணச் சிந்தை வைத்தார்
தெய்வத்தை உய்வதற்கு முதலாய்க் கொண்டார்
நேரான வாழ்விற்கோர் நிலைய மாணார்
நீதிவழி நின்றுமுன்னோர் ஓதி வைத்த
பாரியநற் பாதையிலே படர்ந்தார் அந்தப்
பண்பாளன் ஒருமைந்தன் கந்தை யாவாம்.

சந்தையா வென்பாரும் காளை யாகி
காலத்தின் கோலமுற்றூர்; பெற்றூர் போற்றச்
சிந்தையிலே சிவம்பேணி சீர்மை பெற்ற
சீலமணி என்பாரின் கைப்பி டித்தார்
நந்தமிழர் போற்றுகிற வள்ளு வன்சொல்
நன்னெறியின் வேரினிலே கிளைத்த பண்பில்
இந்தவிதம் தான்வாழ வேண்டு மென்ற
இலக்கணத்துக் கிலக்கியமாய் விளங்கி னாரே.

அன்பினைய உயிராக்கி அதனோ டொன்ற
அழகினையே உருவாக்கி மயன்என் பானும்
தன்பணியை தரணியது மெச்சப் பெண்ணாய்த்
தந்தவளாம் சீலமணி, தமிழோ டார்ந்த
இன்பவிசை இயலுடனே நாடகத்தின்
இயல்பறிந்த தமிழ்ப்பெண்ணாய் வாழ்ந்தார் அந்த
அன்புருவின் மின்வயிற்றில் அவத ரித்தேன்
அடியவன்நான் என்பெயர்சா ரங்க னாகும்

வட்டிலிலே சோற்றையிட்டே அன்னை நாளும்
வளர்கின்ற வான்மதியைக் காட்டி, அன்பைக்
கொட்டியுண வுடன்பிசைந்து குழைத்தே இன்பம்
கூட்டுகிற மொழியுடனே ஊட்டிப் பின்னர்
தொட்டில்தனில் இடுவாள்தான் தூங்கு தற்காய்
தூயதமிழ்ப் பாடல்களை இசைப்பாள் நாளை
கட்டற்ற வளத்துடனே வளர்ந்தேன் அன்னை
காதலுளம் தருகின்ற கலையும் உண்டேன்,

கலையினுயிர் நிலையறிந்த அன்னை சொல்லோ
கற்கண்டாய்த் தித்திக்கும் அன்பால் என்றந்
நிலையறிவாள் ஒருநிமிட நேர மேனும்
நெஞ்சறிய அவள்பிரிய மாட்டாள்; இந்த
உலகுரிய வுணர்வதனை உணராள்; என்சொல்
உண்மையதாம்! திண்மைபெறு பற்றுற் றென்னை
பலகலையின் தனியுருவாய் ஆக்கி வைக்கப்
பகலிரவாய் அவள்முயன்று பேணி வந்தாள்.

அன்பினையே அமுதாக்கி அருந்த வைத்தாள்
ஐந்துவய தானவுடன் ஆன்றோர் மெச்சும்
இன்பிசைந்த செந்தமிழிற் பாடஞ் சொல்லி
இவ்வுலகில் ஒத்தவழி நடக்க வைத்தாள்
துன்பினையே தெரியாத சுதனாய் இன்பம்
தூய்த்தேழு வயதினையே அடைந்த போது
வன்புமலி வையகத்தை ஒருவி அன்னாள்
வாழுகின்ற வயதினில்வான் உலகம் சென்றாள்.

நிறைநிலவின் குளிர்நிழலாய் நெஞ்சம் கொண்ட
நீண்டமகிழ் வழிந்ததையா வாழ்க்கை வானில்
கறையீருளும் கவ்விடவே அமைதி யென்ற
கண்ணிழந்த குருடனென ஆகிப் பொய்யின்
குறைமருவும் இதயமுடன் குமுற லானேன்;
குணமுடைய தந்தையார்தம் பருவத் துற்ற
நறையின்பம் நண்ணிடவே முனைந்த தாலே
நாதியற்றுப் பேதலிக்கும் நிலைக்குள் ளானேன்.

அன்னைபென்ற ஒருஜீவன் இல்லை யானால்
அப்பொரு சித்தப்பன் ஆவான் என்றே
பன்னியுள்ள முதியோர்தம் பழமை வாக்கு
பாழாவ தில்லையந்த வாக்குக் காளாய்
இந்நிலத்தில் என் தந்தை யானார்; நெஞ்சம்
இசைந்துவரும் மோகத்திற் கிசைந்த பெண்ணை
அன்னையரின் தானத்தில் அமர்த்தி விட்டார்
அந்தோநான் பட்டலின்னற் களவே யில்லை.

குற்றங்கள் பலகூட்டிக் கோளும் ஆக்கி
குறைகண்டே நிறைவில்லாச் சித்தி, தன்மேல்
பற்றுவைத்த தந்தைக்குப் பகர்வாள்; அன்னார்
பகுத்தறிய முயலாமல் பதில்கேட் காமல்
சற்றேனும் சுயசிந்தை இல்லா ராகி
சம்சாரம் வார்த்தையினைத் தலைமேற் கொண்டே
குற்றமொன்றும் இல்லாத போதும் என்னைக்
கொடுமைகளுக் காளாக்கி வந்தா ரையா.

பெற்ற அன்னை பேணியெனக் கன்பு காட்டி
பெருநிலத்தில் ஊட்டியநற் பாலினோடே
உற்ற இசை ஞானமென்றன் உள்ளத் தன்னில்
ஊன்றிநல்வோர் கொண்டதனால், இசையின் மீது
பற்றுமிகக் கொண்டதனைப் பயிலு தற்குப்
பலவழியில் யான் முயல்வேன்; சித்தி அந்தப்
பற்றதனைப் பாழாக்க முயன்று வந்தாள்
பயனையவள் கண்டிடவே முடிய வில்லை.

இசையென்ற கலைக்குநிகர் உண்டே? இல்லை
இசைக்கிசைவான் இறைவனந்தப் பெருமை மிக்க
இசைக்கேநான் இசைந்துவிட்டேன் என்னைத் தாக்கும்
இடரதனை மறந்தைக்கயம் ஆனேன், நெஞ்சை
அசைக்கவரும் துயரமதை ஆண்டவன் மேல்
அமைந்த அருட் பொருட்பா வின் கருத்தை யெல்லாம்
இசைக்கின்ற போதுமறந் தின்பம் கண்டேன்
இதுவொன்றே எனதுயிரை நிறுத்திற் றுமே.

ஊரிலுள்ள கோவிலிலே கலை வேளை
உதயத்துக் கிசைந்தபூ பான ராகம்
சீரமைந்த நாதஸ்வரக் குழுவில் மேவத்
தென்றலதைத் திருடிவந்தென் செவியிற் சேர்த்தே
வேராகும்; பின்னென்றன் சாத கத்தால்
விதவிதமாய்க் கிளையாகும் வாழ்வி லுற்ற
பேராட்டம் தனைமறப்பேன் பொல்லாத் துன்பப்
போக்கிழந்த நல்ஊமைதி பூக்கு மாமே.

போட்டிமனப் பான்மையுடன் இசையில் மிக்க
புகழ்பூத்த கலைஞர்களை அழைத்தே யெங்கள்
நாட்டிலுள்ள கோவில்களில் நிகழ்ச்சி வைப்பார்.
நான்சபையின் முன்னாலே இருப்பேன் நல்ல
தேட்டமென அவ்வறிஞர் கலைச்செல் வத்தை
சிறந்தையிலே தேக்கிடுவேன்; தனித் திருந்தே
வீட்டினிலே மீட்டதனை மேலும் மேலும்
விருத்தியினைச் செய்திடவே முனைவேன் நாளும்.

இயற்கையிலே எனக்கமைந்த இசைஞா னத்தை
எவ்வழியும் உயர்த்திடவே எண்ணிச் செய்யும்
முயற்சியினை ஊக்குவிப்பார் வீட்டி லில்லை
முட்டுடனென் உள்ளத்தை கருக்கிச் சாம்பி
அயர்ச்சிபெற செய்திடவே சித்தி என்றன்
அப்பருக்குக் கோள்சொல்வாள் அவள்வாக் கொன்றே
உயர்ச்சியதாம் அவருக்கு, அதனால் பன்னாள்
ஒப்பற்ற வேதனைக்கும் ஆளா யானேன்

காலையிலே ஒருநாள்நான் வீட்டி லுள்ளார்
கண்விழித்தே எழுவதன்முன் எழுந்தே ஊரின்
காலையினைப் பார்த்திருக்கும் திண்ணை மீது
சப்பாணி போட்டிருந்தே ஸ்வரங்கள் சேரக்
கோலமுறக் குரலெடுத்துப் பாடும் போது
“கோட்டானே காலையிலே குழறு தெங்கள்
வேலையெல்லாம் பாழாச்சு” என்றே சித்தி
வேதனையே நான்கொள்ளத் திட்டித் தீர்த்தான்

அதுகேட்டென் அப்பருமே எழுந்தார் ஆசைக்
காட்பட்ட மனைவியுரை அமுத மாக
எதுவுமெனைக் கேட்கவில்லை “எந்த நாளும்
இவ்வீட்டில் இழவதுவா? அந்தோ அந்தோ!
உதவாத தடிப்பயலே போடா அப்பால்
உன்னாலே தொல்லை”யெனச் சினந்து பேசி
கதிப்பெட்டி தனைத்தூக்கி எறிந்து விட்டார்
சுக்குலா ருயிற்றும் துடித்தேன் ஐயா.

காலையென்னைச் செய்திடினும் பொறுப்பேன் நல்ல
குருவற்ற எண்குரலை இதம தாக்கும்
வீலையினிலே குறைந்தாலும் செய்வம் போன்று
விளங்குகிற அக்கருவி உடைந்த தந்தோ
நிலையில்லாச் சுருதியினால் இசையுண்டாடாமோ?
நீன்றுயரே நெஞ்சில்நிலை யாகக் கொண்ட
கலையுமினிக் கொலையாகும்; என்று கண்டேன்
கண்ணீராம் கடல்மீது மிதக்க லானேன்.

குயில் பறந்தது

ஓரிரவு பேயமைதி உறையும் வேளை
உலகமெலாம் உறக்கத்தின் பிடியில் தாக்கும்
பேரிடரில் பாய்கிடந்து புழுங்கி என்றன்
பேருக்குத் தந்தையென இருப்பா ரோடு
நேரில்லாச் சித்தியினை விட்டே நெஞ்சு
நினைவுற்ற முடிவுடனே விதி வந்தேன்;
கோரைப்பல் போற்றேய்த்த பிறையும் வானில்
கொடுக்கின்ற ஒளியினிலே வழியும் கண்டேன்.

குச்சொழுங்கை சிலதாண்டி குரைக்கும் நாய்கள்
குதிக்கின்ற செயல்கண்டும் நெஞ்சு கத்தில்
அச்சமிலா உறுதியுடன் நடந்தே அவ்வூர்
அமைந்துள்ள ஆலடியாய் சந்தி வந்தேன்;
மிச்சமுள்ள பொழுதையா வடியிற் போக்கி
விடிவதற்கு முன்னெழுந்தே விரைந்தேன்; அங்கோர்
முச்சந்தி தனித்திரும்பி வரும்போ தென்றன்
முன்மாட்டு வண்டியொன்று போகக் கண்டேன்.

*தூரமா வண்டியிது போகு' தென்றே
துயரமுந்த கேட்கவண்டிக் காரன் அன்பு
சேரயாழ்ப் பாணத்துக் கென்றான் என்னைச்
சேர்த்துக்கொள் என்றேன்பின் னாலே யேறும்
நேரமதுபோகு' தென்றான் ஏறிக் கொண்டேன்
நில்லாமல் மாடுகளும் ஓட வெய்யோன்
பூரணமாய் கிழக்கினிலே தோன்றும் வேளை
போய்விட்டோம் யாழ்ப்பாண துறைக்கே நாங்கள்.

சிறியவன்நான் ஆனாலும் மனத்தின் திட்டக்
சிறுத நியையுடையேன்; அன்னை அன்பின்
குறியாக விரலிடையே ஒளியிற் தந்தக்
குணத்தாளின் நினைவுதரும் மோதி ரத்தை
சிறிதாகும் பணத்துக்காய் விற்பேன்; என்றன்
சிந்தையில் உருவான நோக்கம் எல்லாம்
அறியாத நாடான இந்தி யாவில்
ஆரவமர்ந் திசைகற்றுத் தெளித லாகும்.

தென்னிந்யக் கரைவினிலே அமைந்த தான
சீருற்ற துறைதூத்துக் குடிக்கே செல்ல
இந்நாட்டுப் பாய்க்கப்பல் பொருட்க ளேற்றி
இன்றுபுறம் படுமென்றார்; ஆர்வத் தோடே
என்னசத்து விருப்பைமா லுமிகட் கோதி
ஏறிவிட்டேன்; கடல்மீது செல்லும் போது
பன்னரிய தாய்நாட்டுப் பற்றூற் கண்ணில்
பனித்தநீர் தனைத்துண்டாற் துடைத்துக் கொண்டேன்.

அன்னையிந்த உலகத்தில் இருப்பா ளானால்
ஆதரவே யற்றவராய் அகதி போல
இந்நாட்டை விட்டேகல் ஆமோ? எந்தை
எனைமைந்தன் என்றகருத் துடையா ரல்ல;
என்னசெய்வேன்? விதிவகுத்த சதியி னாலே
இதயமது குழறிடலே, சீர்த்தாய் அன்பல்
சின்னவனைக் காத்திடுவான் எவ்வே நம்பி
தென்னகத்தை உன்னிநிலை தெளிய லானேன்.

கண்ணீரில் என்கண்கள் மிதக்கக் கண்டு
கலஞ்செலுத்தும் மாலுமிகள் கவிவ தாக
"மண்ணதனில் விதிவகுத்த வழியில் மாந்தர்
வாழுவதை மாற்றமுடி யாது தம்பி
எண்ணியவுன் நோக்கத்தை இறைவன் ஓர்நாள்
ஏற்றமுறச் செய்திருவான்" என்றே தேற்றிப்
புண்ணடைந்த இதயத்தைப் புக்கி அன்பின்
பொலிவதனை காட்டியெனைக் கூட்டிச் சென்றார்.

திக்கெதுவென் றேயறியேன் கடலோ சிறிச்
செனப்பதுபோல் பொங்கிவரும், அன்னை யில்லா
மக்களென கலமதுவும் அலையும்; உக்க
மாலுமிகள் திடமுடையார்; அனுப வத்தால்
தக்கநிலை அறிந்தேகாற் றிசைந்து வீசும்
தன்மையுடன் கலமதனை செலுத்தி எந்த
விக்னெழும் இன்றியிரண் டாந்நி னத்தில்
விடிகின்ற வேளைபிலே கரையிற் சேர்ந்தார்.

ஊரதுவோ புதியதுவாம் முன்பின் அந்த
ஊர்பற்றி எனக்கொன்றும், விளக்க மில்லை
யாருடைய துணையுமில்லை இதயந் தன்னில்
இலங்குகிற இலட்சியத்தைக் காண்ப தெப்போ?
போராடும் நெஞ்சமுடன் பொருமிக் கொண்டே
போகின்றேன்; வழியிலிரு மனிதர் பார்த்துள்
"ஊரென்ன? தம்பியிங்கே ஏன் வந்தாய்?
உரையென்றே" அன்புடனே கேட்க லானார்.

பேசுகின்ற பாணியில்நான் பிறந்த நாட்டின்
பெட்டிருக்கக் கண்டே 'யாழ்ப் பாணம்' என்றேன்
நேசமுடன் நானுமல்லுர் என்றார்: மேலும்
"நீயெங்கு போகின்றாய்" எனவும் கேட்டார்
பாசமுள்ள சங்கீதம் பயில்வ தற்கே
பரதகண்டம் உற்றகதை சொன்னேன் அன்றார்
ஆசைமிக வுற்றவராய் அழைத்துச் சென்றே
அன்புடனே தன்னில்லில் விருந்து வைத்தார்.

இருதினங்கள் கழிந்தவுடன் அவரு மென்பால்
இசைவுற்ற அன்புடனே மதுரை யுள்ள
ஒருவருக்குக் கடிதம்ஒன்றை எழுதித் தந்தே
உடன்வந்து புனைவண்டி ஏற்றி விட்டார்;
பெருகுகிற நன்றியதை மொழிந்து நானும்
பெட்டபுறவே புறப்பட்டேன்; பகலோன் டான
இருளுகின்ற வேளையிலே அதனுள் நன்றாய்
எனக்குற்ற களைப்பாலே உறங்கி விட்டேன்.

நேரமது வினாடியென நிமிட மாகி
நிற்காது மணியாகி நெளிந்து செல்லச்
சோர்வகலத் தூக்கமதும் நீங்க நானும்
துடிதுடித்தே எழுந்துவிட்டேன்; மதுரை யென்ற
'ஊர்இதுதான்' எனவுரைத்தார், மெதுவாய் என்றன்
உடைபொதிந்த கைப்பெட்டி எங்கே யென்றே
பார்த்தேன் அப் பெட்டியில்லை, என்ன செய்வேன்?
பரிதாப நிலையுடனே வெளியே வந்தேன்.

மூவேந்தர் தனில்முத்த பாண்டி யந்தன்
முடிக்கொண்ட மூதாராம், சங்கம் வைத்துப்
பாவேந்தர் பனுல்களைப் படைத்த அன்பு
பண்பாடு கலையெல்லாம் பழுத்த மேலாம்
பூவந்தும் புகழுற்ற ஊரை நெஞ்சம்
புனகமுறப் பார்ப்பதற்குற் சாக மில்லை
நாவேந்த நல்லவளாம் அம்பாள் கோவில்
நானிருக்கும் திசைமுன்னே தெரியு தங்கே.

ஒன்றான அவளையுளம் வைத்தேன், 'அன்றாய்!
உற்றவரைப் பெற்றவரை இல்லாப் பாலன்
நன்றான உன்னருளைத் தருக' வென்றே
நான்வணங்கி வீதியிலே நடந்தேன், கண்ணால்
ஒன்றல்ல பலகாட்சி கண்டேன், ஆனால்
உற்சாகம் ஒருப்படவே உறுதியில்லை
என்றைக்கிங் கெவ்வாறு விடிவு தோன்றும்
எனும்எண்ணம் இதயமுற ஏங்கிக் சேர்ந்தேன்.

வீதியொன்றின் பக்கத்தில் விருட்சத் தின்சீழ்
வேய்குழலை ஊதுகின்றான் பிடாரன் இன்ப
நாதத்தை நாகபாம் பொன்று கேட்டு
நன்றெறிக்குக் கட்டுண்ட நல்லார் போல
காதலுடன் ஆடியதல் விசையின் பத்தில்
கசியாத ஜீனூண்டோ? அந்தோ சித்தி
நாதத்தின் கவையறிந்தால் எனக்கும் இந்நாள்
நாதியற்ற நிலைவருமோ? யோசிக் கின்றேன்.

பற்றற்ற சித்தியினை நினைக்கத் துன்பம்
படர்ந்துவாம்; பானியவள் கொடுமை யாலே
உற்றாரை விடதனை ஒதுக்கி இந்த
ஊருற்றேன், உதவியிலா நிலைமைக் கானேன்;
கற்றேனும் அன்பில்லாள் இசையி னாலா
சாந்தியினைப் பெற்றிருவாள்? சகத்தில் ஞானப்
பற்றென்றும் கருவிலுருக் கொள்ளு மென்றே
பகர்ந்துள்ளார் முதியவர்கள் அதுதான் உண்மை.

பெட்டியுடன் உடைகளெல்லாம் போயிற் றன்பால்
பேணியதூத் துக்குடிசேர் பெரியார் அன்பில்
கட்டுண்ட நண்பரது விவாசம் இல்லை.
காலத்தின் கோலமிது! கையின் காசோ
பட்டியினையத் தீர்ப்பதற்குச் சிலவாம் நாட்கள்
பயனாகித் தீர்ந்துவிட ஒன்று மற்றுக்
கட்டற்ற மந்தையென கண்கள் என்முன்
காட்டுவழி நடந்தாரைச் சுற்றி வந்தேன்.

தொடர்ந்தூரில் அலைன்றேன்; நெஞ்சத் தன்னில்
துவங்குகிற லட்சியத்தை எவ்வா றிங்கே
அடைவதென அறியேன்ந ன் பசித்த வேளை
அன்புடையார் அமைத்துள்ள சத்தி ரத்தில்
கொடுக்கின்ற உணவுண்டே இரவில் ஆங்கே
கொடுகியொரு முலையிலே படுத்துக் கந்தல்
விடிகின்ற வேளையிலே நக்க லானேன்
விதிகாட்டும் சதிதானே மதியைத் தாக்கும்.

மாரிமழை ஓய்ந்துபனி மருவ மண்ணில்
மலர்ந்தமார் கழிபாகும் மாதத் தன்னில்
கூர்சூனரில் தெருவிலுள்ள சத்தி ரத்தில்
குறண்டியுமே படுத்திருந்தேன்; கோழி கூவப்
பார்தனிலே ஒளிகாட்டப் பரிதி வானில்
படர்கின்ற வேளையிலே, பக்தி யூட்டும்
சீர்கொண்ட திருப்பாடல் பாடி அந்நகத்
தெருவிலே ஒருகூட்டம் வருதல் கண்டேன்.

இசையுற்ற இன்பத்தில் திளைத்தேன். அந்த
இசையாளர் கூட்டத்தில் இணைந்து பாடும்
நசையுற்றேன்; மெல்லாவ ரோடு கூடி
நாதனருட் பாடல்களைப் பொருளே பொங்க
இசையுடனே பாடிவந்தேன், ஆங்கென் கண்டம்
இணைந்தபொருள் இனியையினை ரசித்தார் போலும்,
இசையென்றால் இதுவன்றோ! எனவென் காதில்
இன்பத்தைத் தந்திடவே உரைத்தார் அன்றார்.

பொய்யொன்றும் இங்கேநான் புகல வில்லை;
பொய்யதனில் அர்த்தமொன்றும் பொருந்தி டாது
நைகின்ற உள்ளத்தில் எழுந்து வந்து
நல்லிசையுள் பெருளதவும் கலக்கும் போது
மெய்யுணர்வைத் தொட்டுவிடும் போலும்! அந்த
வித்தகர்கள் பலருமென வியந்து நின்று
'பெயனின் ஞாப்ததைப் பாடும்' என்றார்;
பாடல்களை நான்தொடர்ந்து பாட லுற்றேன்.

அந்தஇசை யாளர்களின் கூட்டத் துள்ளே
ஆற்றல்அறி வுடையர்திரு முத்தப் பாலாம்
வந்தென்றன் தோள்தொட்டு ரெடி அன்பு
வார்த்தையினால் எனைமெச்சி 'கம்பி நீவிர்
எந்தஇடம் பெயரென்ன?' என்றார் நானும்
இரக்கத்தை சுரக்குமென்றன் கதையை சொன்னேன்
'நொந்துமனம் நலியாதே என்றோ ஓர்நான்
நுண்ணியவன் இசைவெற்றி தருமாம்.' என்றார்.

நெஞ்சத்தில் நம்பிக்கை ஊட்டிச் சொல்லில்
நேசத்தை எனக்கூட்டி இனிதே காட்டி
வஞ்சமற்ற உள்ளத்தால் "வாழ்வு தானேன்
வருக"வென எனைவரும் அழைத்தார், துன்ப
நஞ்சகன்ற அமுதத்தை கடவுள் அந்த
நல்லவரின் உருவிலென்பால் தரவந் தானோ?
மிஞ்சுகின்ற ஆர்வமுடன் இசையில் மிக்க
மேன்மையுள்ள அருடனே செல்ல லானேன்.

சங்கீதக் கலையதனின் தாள ஞானம்
சப்தகர, இசைப்புலமை, தகலம் ஒன்றாய்
பொங்கியதோர் உருவாகிப் பூவிற் பூத்த
புண்ணியத்தில் கண்ணியத்தில் மிக்கோர், அன்பை
இங்கெனக்கே காட்டியதோ தெய்வம்? இன்பம்
இசைந்த மொழி வழிகாட்ட இசைந்தே அன்றோ
மங்களமார் வீட்டிற்கே வந்தேன் வாழ்வில்
மலர்ச்சியது நாளாவரும் என்று ணாந்தேன்.

வீட்டினிலே இசைநிறைந்து விளக்கு தாமோ?
விண்ணொடு பலருவி கண்டேன், அன்பின்
கூட்டணியிற் றுண்டுகள் தழைக்கு மென்ற
கொள்கைக்கு விளக்கமதாய், இனிய பண்பால்
நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் ரயமுன் டாக்கும்
நல்லபெண்ணுக் கிலட்சியமாய் முத்தப் பாவின்
பாட்டிசைந்த ராசமென அவரின் அன்புப்
பத்தினியார் பார்க்கியும் அங்கே நின்றார்.

ஆண்டுகளில் நாற்பதினை களித்த அம்மாள்
அமைதியுடன், கணவனடி மலரை உச்சி
பூண்டுயர்ந்த பூரிப்பில் மிதந்தாள்; பொல்லாப்
போலியில்லாப் பண்பாட்டால் நாதன் சொல்லைத்
தாண்டஅறி யாதபெரும் தன்மை யொன்ற
தன்பதியோ டங்குற்ற என்னை அன்பால்
ஆண்டிடவே புதியொரு அன்னை யானாள்
ஆண்டவனின் அருளைஅவள் அன்பில் கண்டேன்.

புதிதான உறவினிலே புதிய ஊரின்
புதுமைகளைப் புரிகின்ற தேவை யின்றி
முதியோராம் அவரன்பில் முழுமை கண்டேன்;
முன்னாளில் அன்னையவள் அன்பும், பண்டை
விதியதுவும் இருடனே இணைத்த தாமோ?
விளங்கவில்லை இசைக்கலையை விளக்க மாண
கதியோடு வயத்தோடு கரத்திற் றேய்த்து
துலங்குகிற அழகோடு கற்க லானேன்.

குயில் இசை பரந்தது

வீடிவதற்கு முன்னம்மை எழுவாள், வீடு
விளங்குகிற புதியழில் இசைய என்னை
'படியப்பா' என அன்பாய் எழுப்பி நாளும்
பக்குவமே செய்திருவாள், என்றன் மேனி
துடிக்கின்ற போதுமவள் துடிப்பான், அந்தோ
சொல்லிடவே ஆகாதாம் அந்தத் தாயின்
வடிவத்தில் என் அன்னை வாழ்கின் றுளோ?
வைவகத்தில் இதுபுதுமை எனவே கண்டேன்.

நெஞ்சமெனும் நீறினுள்ளே மறைந்தி ருக்கும்
நெருப்பான கலையுமங்கு கண்ணு மூள
வஞ்சமெனும் நஞ்சற்ற முத்தப் பாவின்
வாத்சல்ய உணர்வுடனே கற்றேன்; நாளும்
விஞ்சியதாம் என்புலமை, விளக்கம் காட்டி
மேலுமதை விரிவாக்கி வளர்த்தார் அன்பால்
தஞ்சமது தந்தபார் வதியாம் அன்னை
தயவுடனே என்வாழ்வு தழைக்க லாச்சே.

செத்துவிட்ட அன்னைவவள் செய்த புன்பம்
சேர்ந்ததுவோ? சூழ்ந்ததுவோ பரதே சத்தில்
இத்தகைய நன்மையென இசைய இன்பம்
இலங்கிடவே தினமவரைப் பணிந்தேன்; நோர்மை
சத்தியமே தஞ்சமெனக் கொண்டேன் தக்க
சங்கீதக் கலையதனின் நுட்பம் யாவும்
புத்திக்கே எட்டலித்தை இட்டார், ஞானப்
புண்ணியமும் கண்ணியமும் பொருந்த வைத்தார்.

சிந்தையிலே இசைத்தேனைச் சேர்த்துப் பண்பு
செறிந்துள்ள பெரியவர்தம் இல்லில் என்றன்
முந்தியநல் வினைப்பயனும் சூழ்ந்த தாலே
மோதுதுயர் ஏதுமற்றே வளர்ந்தேன், அன்பைத்
தந்தார்கள்; கலைஞாவம் தகுதி காண
தக்கபல உதவிகளை ஊக்கிச் செய்தே
இந்தவிதந் தான்வாழ வேண்டு மென்ற
இலக்கணத்துக் கிலக்கியமும் உணர்த்தி ஞர்கள்.

காலமென்ற செடியோஎக் கணமும் தப்பாக்
கதியோடு வளர்வதுவாம்; இயற்கை எண்ணக்
கோலமதும் திரிபற்றுக், குணத்தை யொன்றக்
குந்வுடனே அவர்தரும் பத்னி சொல்லும்
சீலமுறு வழிச்சென்றேன்; தினங்கள் சீராய்ச்
சென்றுபல மாதமென மாறி, ஆண்டில்
நாலுகடந் திடவேநான் நல்லோர் போற்றும்
நலமுற்ற காணையென மலர்ச்சி பெற்றேன்.

தாயவளின் எழிற்சாயல் என்னி லுண்டு
தந்தையரின் உரத்தவுடல் நிலையும் கொண்டேன்;
தூயவரின் தொடர்பாலே உற்ற பண்பும்
துலங்குதென மற்றவர்கள் உரைப்பர்; இங்கே
போயகன்ற துயரத்தை மதித்தி டாமல்
புதுமையுடன் பொலிவுற்றேன்; ஆனால் என்றும்
மாயிருமா ஞாலத்தில் மறைந்து தாக்கும்
வன்விதியின் நிலையதனை அறிகு வேறே?

முறையாகப் பயிற்சியது பெற்ற தாலும்
முறையான குருவினுயர் சிட்சை யாலும்
நிறைவுற்ற ஞானமென அறிவோர் கூறும்
நிலைகொண்டேன்; அக்காலம் குருவும் என்னைக்
கரைகண்ட அறிவுற்ற கலைஞர் கூடும்
கலைமன்றம் ஒன்றினுக்கே அழைத்துச் சென்றார்;
'திறமான புலமையிதாம்' என்றே அன்னார்
செப்பிடவே இசையிந்தேன்; வாழ்த்தி ஞர்கள்.

ஒளியறியா இருளுடே சிடந்து நானும்
உழைப்பதனால் உருப்பெற்றேன் குருவின் உன்பால்
வெளியுலகில் வெளிப்பட்டேன் அந்நால் நல்ல
'வித்துவான் இவன்' என்ற பெயரும் கொண்டேன்;
பழகியறி யர்தபலர் என்னை ஆண்டிப்
பண்பாகப் பேசுமரி யாதை தந்தார்
அளவிடறகே அரியபெரும் செல்வம் ஆய
அன்னைகலை வானியருள் என்றே கொண்டேன்.

நாடறிந்த நற்சலைஞர் கூடும் ஞான
நலம்நிறைந்த சடையிலிலே நடுவே நானும்
பாடுகின்ற பெருமையதைப் பெற்றேன், நாடு
பரணியது என்புகழும் 'இளமை கொண்ட
பாடகனும் இவன்பாட்டிற் சீடுண்டாமோ?
பண்பட்ட வித்துவத்தை உடையா' நென்றே
நாடியுமே பலர்வந்தார்; நான்நி மீர்ந்தேன்
நல்லபொருள் ஒருவாயும் கூடிற் ருமே.

வருவாயும் புகழ்துவும் வந்த போதும்
வளர்த்தென்னை உருவாக்கி விட்ட சீலப்
பெரியவரை எண்ப்பெற்ற மைந்த ஞக
பிரியமுடன் வளர்த்தஅவர் மனைவி யாரை
உரியஇடத் தினில்வைத்தேன்; உள்ளத் தாலே
உண்மைபெற வழிபாடும் செய்தேன், ஆனால்
அரியவிதி அமைத்துள்ள காரி யத்தை
அறிகின்ற பெரியநிலை தெரிய வில்லை.

நண்பர்களாய்ப் பலர்என்னை நாடி வந்தார்
நாடுமவர் தொடர்பாலே மதிப்புக் கொண்டே
வண்ணமுறப் பயிற்சியதும் செய்தேன்; ஞானம்
வாகுபெறச் சுயத்துவமும் மருவிக் கொள்ள
எண்ணத்தில் செருக்கினையே நுழைய விட்டேன்
இதுவுலக நியதியதாம்; என்றே நானும்
திண்ணமுறத் தெரியாத தன்மை யாலே
சீரமைந்த வேரதிலே வெடிப்புண் டாச்சாம்.

நான் என்ற அகங்காரம் தோன்று மானால்
நல்லதனைத் தீயதனை அறியும் ஆற்றல்
ஊனமுறும்; என்றுமுண்டை அனுப வத்தால்
உரைத்தவர்தம் மொழியென்றும் பொய்ப்ப நிலை
நானிலத்தில் இந்தவுண்மைக் கெடுத்தக் காட்டாய்
நம்மிடையே பலருள்ளார்; அவருள் இங்கே
நானுமொரு சாட்சியென ஆவ தற்கே
நவிவற்ற என்னெஞ்சில் மெலிவுண் டாச்சாம்.

புகழென்ற போதையிலே மயங்கிப் புன்மை
பொருத்தியவர் கருத்துடனே பொருந்தித் துன்ப
அகழியிலே ஆழவுமே கால வைத்தேன்;
அகங்காரம் அவற்றையங்கே சரியா மென்ன
சகவாசம் பெருகிற்று, விதியும் மெல்ல
செயென்ற வலைதனையே விரிக்கப், பொல்லா
இகழக்கே வழிகண்டேன்; தகவில் வாத
எண்ணத்தைக் கொண்டுடன் ணியத்தை விட்டேன்.

நாவிரூக்கும் ஊரினிலே நாட கங்கள்
நடத்திடவே வந்ததொரு கோஷ்டி 'ஞானக்
கானசபை' அதன்பெயராய், மக்கள் உள்ளக்
கருத்திற்கு விருந்தான கதைகள் கட்டி
கானமுடன் நடிப்பறிந்த பலரைக் கொண்டு
கண்ணியமாய் இயங்கியது. அதனால் கோஷ்டி
ஆனநல ஊக்கமுடன் ஆக்க முற்றே
அமைப்பமைய விளங்கியதாய் அக்கா வத்தில்.

அக்கோஷ்டி தனிக்முக்க நடிகள் பேரோ
அருள்வரதன் அவன்பாடல் நடிப் பினாலே
முக்கியதொர் இடம்பெற்றான் இரகிகர் தம்மை
முக்கடனே பேச்சிழக்க வைத்தான்; ஊரின்
தக்கவரும் அவன்கலையை மதித்தார் அன்னால்
தகைமையதைக் கண்டதனால் கூத்துப் பார்க்கப்
பக்கமுள் ஊர்களுள்ள ரகிகர் கூட்டம்
பறந்துவரும்; சிறந்தபெரும் திறமை மொண்டோள்;

நாடகத்தில் ராஜபார்ட் வேடம் தாங்கும்
நடிகமணி அருள்வரதன் சகலி னத்தால்
நாடகத்தில் பங்குகொள்ள முடியா வாறு
நவிவற்றுப் படுக்கையிலே படுத்து விட்டான்;
நாடெங்கும் நந்தனார் நாட கத்தை
நடத்துவதற் கானவிளம் பரத்தால் கூட்டல்
கூடியது முதலாளி கண்டார் உள்ளம்
குலைவுற்றே செயலிழந்து விழிக்க லானார்.

ஊரிலுள்ள பெரியவர்கள் என்னைப் பற்றி
உரைத்தவுரை அவருளத்தில் தென்புண் டாக்க
நேராக எனைத்தேடி வந்தார்; நெஞ்சம்
நெக்குருகப் பேசியவர் நாட கத்தின்
சீரத்தைக் காட்டியென்றன் சிந்தை தன்னை
சிறிதுசிறி தாகப்பின் திருப்பி நாட்டில்
பேரத்தைப் பெரிதாக்கி வைப்ப தற்கே
பெரும்பயனும் இதுவேன்று உரைக்க லானார்.

கூத்காடிப் பயிற்சியிலேன் என்ன செய்வேன்
குணமாக அவர்க்கெடுத்து நிலையைச் சொன்னேன்
நேர்த்தியுள் என்னுருவும் இசைஞா னத்தில்
நிலைத்துள்ள சாதகமும் நாட கத்தில்
கீர்த்தியெனக் குண்டாக்கும் என்றார் மேலும்
கிளர்ச்சியினைக் கொள்ளுமுரை யாலென் நெஞ்சை
பேர்த்துவிட்டார், எனைவளர் த்த பெரியோர்க் கொன்றும்
பேசாமல் ஆமென்றே வாக்கை ஈந்தேன்.

குருவாகித் தந்தையுமாய் அன்பை என்பால்
கொடுத்திந்த உலகத்தில் மனித னாக
உருவாக்கி வைத்தவர்க்கே உரைத்தி டாமல்
ஒருப்பட்டேன் என்றவுணர் வந்த அன்னார்
அருகுற்றே நடந்தவற்றைக் கூறி நின்றேன்;
'அவசரத்தில் ஆமென்றே வாக்குத் தந்தே
ஒருப்பட்டு பின்மாற்றல் ஆகா' தென்றார்;
உணர்வதனை வழிப்படுத்தி மேலும் அன்னார் ...

“ கூத்தாடும் கலை யொன்றும் குறைந்த தல்ல
 குன்றாத இசைஞானப் புலமை நானும்
 கூத்தாடும் பயிற்சியினுற் கிடைக்கும், ஆனால்
 குணம்பிறழும் செய்மையிலா நெறியாற் குற்றம்
 காத்திருந்து தாக்குமுனைச் சந்தர்ப் பங்கள்
 கருத்துக்கே இடையூறும்ச் செலுத்தும் என்றும்
 ஆத்திரத்தால் அறிவிழத்த லாகும், உன்றன்
 அகத்தினிலே அமைதியுமே இல்லா தாகும்.”

இன்னபல கருத்துகளை இசைந்தன் னாகும்
 என்பால்அன் பாலுரைத்தார், இளமைக் காலம்
 பின்னுகிற கவர்ச்சியதால் பின்னே தோன்றும்
 பிழையதனை அறிபவர்கள் எவரும் இல்லை!
 என்னையங்கே மயக்கியவர் பலராம் அன்பால்
 இடித்துரைத்த குருமொழியை விட்டே, உள்ளம்
 தன்னுகிற ஆசைகளால் நாட கத்தில்
 தோன்றிவிட்டேன் என்கலை ஊன்றி ிட்டேன்.

இசைப்புலமை யுடனுடரில் எழிலும் கொண்டேன்;
 ஏற்றவகை இடையிடையே கதைக்கே மேவி
 இசைந்தஉரை தனைப்பின்னால் இருந்து சொன்னார்;
 இக்காலம் போலல்ல அக்காலத்தில்
 இசையாலே நசையூட்டி பாடு வோர்க்கே
 ஏற்றமுண்டாம் ஆசையினால் வெற்றி கண்டேன்;
 அசையாத பற்றையென்மேல் நாட கத்தின்
 அமைப்பாளர் கொண்டுவிட்டார், என்ன செய்வேன்?

மறுநாளும் முதலாளி மனைக்கு வந்தார்
 மட்டரீய வார்த்தைகளைக் கொட்டி, “நீயோ
 பிறவியிலே வந்தவொரு கலைஞன், நாடு
 பெறமுடியாச் செல்வம்நீ, நாட கங்கள்
 மறுமலர்ச்சி ஆவதற்கே வழியைக் காட்ட
 லையமிசை மலர்ந்தவன்நீ உண்மை; உன்றற்
 றிறமையது பயனாக வேண்டும் இன்றே
 சேர்ந்தெம்மை ரட்சிப்பீர்” என்றார் மேலும்;

“ நவமான இக்கலையால் நாளை நின்றேர்
 நாட்டினிலே விரைவாகப் பரவும் காலம்
 அவமாக நீயிருக்க லாகா தப்பா
 அருமையுள்ள உன்கலையின் பெருமை மேலாம்
 தவமான முற்பிறவித் தொடர்பாம் இன்றே
 தக்கவழி செலுத்திடவே வேண்டு” மென்றே
 அவருரைத்தார்; அதனோடு நெஞ்சில் பூன்பே
 அரும்பியவென் ஆசையதும் இணைந்த தாமே.

கலைஞன் தன் இதயத்தில் கனிவை யூட்டி
 காதலையே கொடுப்பதெல்லாம் ரசிகள் நல்ல
 நிலையறிந்து பாராட்டும் சொல்லே யாகும்!
 நிதர்சனமாம் இதைமறுப்போ ருண்டோ? என்னை
 பலவாரூய்ப் பாராட்டி ரசிகள் முன்னாள்
 பகர்ந்தவையும் மனம்திலே கிளைக்க நெஞ்சில்
 பலமுற்ற உறுதிநிலை இற்றுப் போக
 பருவத்தின் புதுமைக்கே முதன்மை தந்தேன்.

நல்லவராம் எனையிசையில் இயக்கி வந்த
 நற்கருவோ இதையறிந்தார், நொந்தார், ஓர்நாள்
 மெல்லஎன்றன் மனைவந்து, “தம்பி உன்றன்
 மேலான இசைப்புலமை பெருகும் நாட்டில்
 வல்லபுகழ் ஈந்திடும்நீ பொறுமை யோடவ்
 வழிக்கேசல் நல்லதன்றி புதிய பாதை
 தொல்லைகளைத் தந்திடுதல் கூடும் நீயுள்
 சொந்தவழி என்றுநன்மை தெரிக” வென்றார்.

விதிவகுத்த நெறியதனை விளங்கு வோர்யார்?
 விந்தையினைக் காட்டுகின்ற உணர்ச்சி செய்யும்
 சதியென்றும் மதியதனைச் சாடு மன்றோ?
 சால்புடைய குருமொழியைக் கடந்தேன்; கண்ட
 புதுக்கவர்ச்சி பொருந்திடவே நாட கத்தில்
 புகுந்துபரு வத்துள்ள வேகத் தாலே
 எதிலுமிங்கே மாற்றத்தை எய்து தற்கே
 இசைந்துளத்தின் நசையதனை இலக்காய் வைத்தேன்

உண்மையெனும் ஒன்றைவிடப் போலி என்றும்
உணர்வதனை விரைவினிலே கொள்ளும் நெஞ்சத்
திண்மையினைச் சிதறடிக்கும் தெளிவே இன்றி
சிரதனைப் போராடித் தாழ்த்து மென்றே
வண்மைமனம் கொண்டவர்கள் முன்னை நாளில்
வகுத்தநெறி பொய்ப்பதில்லை; மனித வாழ்வில்
உண்மையிதை ஆதியிலே அறியும் ஆற்றல்
உள்ளவனே உலகத்தில் உறுதி யுள்ளான்.

ஓரிடத்தில் உறைகின்ற நிலையே இன்றி
ஊருராய் நாடகங்கள் நடத்தச் சென்றோம்
சாரங்கள் 'ராஜபார்ட்' என்றால் அந்நாள்
சங்கீதப் பிரியர்கட்கே வேட்டை யாகும்;
சிரான கதைவசன அமைப்புக் கப்பால்
சிந்தையினைக் கவர்கின்ற இசையின் மேலாம்
வேரதனால் வெற்றிபல உற்றேன் என்னை
விரும்புகின்றோர் எண்ணிக்கை பெருக லாச்சாம்.

பேர்கொண்ட என்மேலே பிரியம் கொண்டே
பெருமைமிகு அறிஞரெல்லாம் வந்தார், சென்ற
ஊர்கொண்ட ரசிகரெல்லாம் போற்றி ஏற்றி
உபசாரம் செய்தார்கள்; என்ஞா னத்தால்
கூர்கொண்ட அம்புவிழி மாதர் எல்லாம்
குளிர்மொழியால் வாழ்த்தினராம்; இளைஞன் நெஞ்சின்
நேர்கொண்டு நெறிநிற்க முடியு மாமோ?
நிலையிதுவோ உலகத்தின் பொதுமை யன்றோ!

வள்ளிதீரு மணம்என்ற கதைந டத்த
வளமிருந்த வடலுரை அடைந்தோம், அங்கே
வெள்ளமெனத் திரண்டனராம் ரசிகர் எல்லாம்
மேடையிலே திரைவிலகி வேல னாகி
தெள்ளியநற் தமிழிசையில் பாடும் போது
திருவுடனே பொருந்துபொருட் சுவையைக் கேட்டே
உள்ளமொன்றக் கூட்டமெலாம் 'முருகா' என்றே
உரைத்தமொழி உள்ளத்தினின்றும் ஒலிக்கு தையா.

அட்கமைந்த உருவுடையேன் நடிப்பும் நல்ல
அனுபவமும் முதிர்ச்சியுறச் சடைமொர் கேள்ள
பழகுதமிழ்ப் பாடக்களைப் பண்ணி (ஊடு
பாத்திரத்தின் சீர்த்தியும்; படிப்பேன் நெஞ்சம்
இளகிடவே னைப்பாரத்தே உட்கொடொர் னேற்றே
எல்லோரும் கேட்பார்கள். அகோ உத்தன்
புயையிது ரசிகர்களை மகிழ வைக்க
மனமொன்றி நாம்பாட வேண்டு மாமே.

கரைபுரண்ட களிதும்பக் கலை யின்றி
காலமது கரைகிறது நாட கத்தின்
வரன்முறையை வடிவாக சுற்றிந்தேன் என்னை
மருவியுள் சகநடிகர் கூட்ட மெல்லாம்
குருவாக னைமதித்து வரும்போ தன்பாய்
குறையின்றி நானறிந்த நுட்பங் காட்டி
உருவாகி அவருயர உதவ, என்னை
ஊக்குவித்தார் நம்கோஷ்டி உரிமை யாளர்.

இந்தவிதம் புகழுற்று நாட கத்தோ
புரண்டறவே கலந்துவிட்டேன், எனக்கு வேறு
சிந்தனைய இல்லாத நிலைக்குள் ளானேன்
திட்பமுடன் நுட்பமுற நடிக்கு மாற்றல்
இந்தவிதம் தானென்ற இலக்கணத்தின்
இலக்கியமாய் ஆகியவென் பலத்தி னாலே
பந்தமுறார் கோஷ்டியுள்ள நடிக ரன்னார்
பட்சத்தின் பாற்பட்டேன், பெருமை பெற்றேன்.

என்னத்தை நேரதிலே போற்றி னாலும்
எங்களவர் உள்ளத்தில் பொருமை என்றும்
பின்னியுமே இருந்திடுமாம்; முன்னுக் கொன்றை
பேசியவர் நேசமுடன் ரெருங்கிப் போற்றி
பின்னாலே குறைகூறி வெறுப்பும் காட்டல்
பிறவியிலே உருவான செயலோ? இந்த
முன்னுக்கு நேசித்துப் பின்னே தாக்கும்
முறையாலே சமூகமதே குறைக்குள் ளாகும்.

கூத்தாடும் வேளையிலே குழுமி நெஞ்சம்
கொண்டவுணர் வமைந்திடவே மெச்சி முன்னால்
ஆர்த்தொலியே செய்கின்ற சிலபேர் அன்னுள்
அடியேனைப் போற்கூத்தே ஆடு வோரைக்
'கூத்தாடி இவர்களுக்கா மதிப்'பென் றுள்ளம்
கொண்டவெறுப் புணர்வினையும் வெளியே காட்டி
நாத்தழும்பே உறப்பேசு வார்கள் ஐயா!
நானறிந்த உண்மையிது நன்கு கேளீர்!

வண்டியொன்றில் ஏறியொரு ஊர்வி டுத்தே
மாலையிலே கூத்தாடச் சென்றும், அந்த
வண்டியினை ஓட்டிவந்தோன் நாங்கள் செல்லும்
வழியினிலே மாடுகளை அவிழ்த்துக் கட்டி
"கொண்டகளைப் பாறியதும் போவோம்" என்றே
கூறிவிட்டுப் படுத்துவிட்டான்; இரவில் கூத்து
வண்டியின்றி நாம்போக முடியா தந்த
மனிதனையே நாம்எழுப்பி அன்பி னோடு

"இன்றிரவு நாடகமாம் வாணப் பார்நீ
இரவியும்மேல் வானகத்தில் இறங்கி விட்டான்
நன்றாக இருட்டுவதன் முன்னே சென்று
நாம்எம்மைத் தயார்படுத்த வேண்டும் அப்பா
உன்றயவு இல்லையெனில் எங்கள் மானம்
ஒரேபாடாய் ஆகிவிடும்" என்றே நாங்கள்
அன்றவனை அன்புடனே கேட்ட போதங்
கவனுரைத்த கடுமொழியைக் கூற லாமா?.

"கூத்தாடிப் பசங்களடா நீங்கள் மானம்
கொண்டவரா? சீரில்லா வழியில் இன்று
காத்தாலே புறப்பட்ட மாடி ரண்டும்
களைத்துவிட்ட நிலைகண்டீர்" என்றே பாய்ந்தான்
ஆத்திரத்தை நாமடக்கி அன்பாய்ப் பேசி
அவனுடனே ஊரடைந்த கதையைக்க் கூறின
நேத்திரத்தில் நெஞ்சமதின இரத்தம் காண்பீர்
திச்சயமாய் அன்னுளில் நிலையில் வாரும்.

ஓருவாறு வண்டியிலே ஏறி நாங்கள்
ஊரினையே அடைகின்ற வேளை முற்றும்
இருளமுக்காய்ப் படர்ந்ததுவாம், ஒழுங்கு செய்தே
எம்நாட கத்தையன்று நடத்து தற்கு
ஒருதடையா பலதடையாம் அந்தோ எங்கள்
உள்ளத்தில் கொண்டதுயர் ஆற்றி அங்கு
விரைவாக மேடையினை அமைத்து விட்டோம்
வில்லங்கம் வேறுவழி தோன்றிற் றுமே.

அல்லிஅர்ச் சுனன்கதையாம் ஆடு தற்கே
அமைந்துள்ள நாடகமாம், நடிகர் தம்முள்
அல்லிக்கும் தாடிஅர்ச் சுனர்க்கும் தாடி
அரிவைபவ எக்கொடிக்கும் தாடி, அந்தோ
தொல்லைக்குள் தொல்லையிதா? சுவரஞ் செய்யும்
தொழிலாளி "கூத்தாடிப் பயல்க ளுக்கே
அல்லதனில் தொழில்செய்ய மாட்டே" னென்றே
அடம்பிடிக்க நாமெல்லாம் திகைக்க ளானோம்.

அல்லூரின் கர்ணத்தைக் கண்டு சொன்னோம்
அவரங்கு குறுக்கிட்ட தாலே அந்த
ஒவ்வாத தொழிலாளி உடன்பா டுற்றே
ஒழுங்காகச் சுவரமதை முடித்தான், யாமும்
எவ்வாரோ நாடகத்தை முடித்தோம், ஐயா
இதுபோன்ற தடைகளுடன் துயர்கள் வாழ்வில்
எவ்விதமோ குறுக்கிடுமாம் அதனை யெல்லாம்
எடுத்தியம்பு வதனாலே பயனே யில்லை.

ஏற்றிடுவார் தூற்றிடுவார் இரட்டை வாழ்க்கை
இருந்தாலும் கலைமேவும் இன்பத் தாலே
தூற்றுவதைத் 'தூவென்போம், போற்றல் தம்மை
துணைகொண்டு தொழிலதனின் உயர்வு பூத்தே
ஏற்றமுறப் பலஊர்கள் சென்றே யென்றும்
எங்களுக்கே உரியபுகழ் ஏய்தும் காலே
மாற்றரிய விதியதனின் சதியாய் ஆங்கே
வந்ததுவாம் புதிதான கோஷ்டி ஒன்று.

குயிலின் காதல்

எங்களது கோஷ்டியுள்ள நடிகர் எல்லாம் இளமையிக்க ஆண்நடிகர், பெண்களில்லை அங்குற்ற புதுக்கோஷ்டி தனிலே உள்ளோர் அழகுற்ற அரிவையர்கள், உதலுற்ற கூட்டம் எங்களது நாடகத்தில் குழைவே யாதல் இயற்கையதாம் என்செய்லெய் எடுத்து கோஷ்டி சங்கடத்துள் ளாகியது நஷ்டம் வேறு தரித்திரமும் சிறிதாகத் தாவிற் றுமே.

கீதமணி கீதாவாம் புதுக்கோஷ்டிக்குக் சீர்த்தியினைக் கொடுக்கின்ற நடிகை நல்ல சாதத்தால் வெற்றிபெற்றுள் உயிரியான சப்தகரம் சுருதியுடன் இழையும் கண்டம் நாத்தின் பிறப்பாரோ? என்னும் வண்ணம் நயம்பேசும் அதனாலே கர்வம் உற்றுள் சாதுவெனக் கிடந்தவனைக் தூண்டி ஆங்கு சமர்பொருதக் கருதினனோ? விதியே சொல்லும்.

“நாடகத்தில் யுவராஜப் பட்டம் பெற்ற நடிகர் திரு சாரங்கர் அறிக! இங்கே ஈடற்ற இசைஞாணப் புலமை கொண்டே இறுமாதீர் திரமிருந்தால் இந்த ஊரில் மேடையொன்றில் இருவருமே நடிகர் எங்கள் வித்தையினைக் காட்டிடுவோம் வருக! என்றே ஆடலிலும் அழகிலும் புகழே ஈகாண்டாள் ஆண்மைக்குப் பகிரங்கச் சவாலே விட்டாள்.

பெண்ணவரும் தருக்குற்றாள் என்னை அன்னாள் பேடியென் மதித்துள்ள நிலையைக் கண்டும் எண்ணத்தில் இறுமாப்பே இன்றி நானும் எப்பதிலும் கொடுக்காமல் இருந்தேன்; மற்றோர் 'அண்ணாநீர் அமைதியுடன் இருப்ப தால் ஆண்மைக்கே இழுக்கவளின் அகம்பா வத்தை திண்ணியவுன் திறமையினால் அடக்கி எம்பால் சேர்ந்த அவ மானத்தை அழிப்பீர்' என்றார்.

'கட்டழகுக் குமரியவள் அகம்பா வத்தைக் காட்டுகிறாள் நமக்கென்ன விடுக' என்றேன் 'விட்டசவால் தனையேற்கா விட்டால் எங்கள் வித்துவத்தைக்குறைத்தெடையேசெய்வார் அன்னாள் கொட்டத்தை அடக்கிடவே வேண்டும்' என்றே குமுறிநின்றார் சகநடிகர் அவர்கட் காக விட்டசவால் தனையேற்றேன்; நாட கத்தை விரிவாக நடத்திடவே பலர்முன் வந்தார்.

'ஒருமேடை தனில் இருவர்; அவர் திறத்தை ஒருமித்தே அறியவொரு வாய்ப்பு வாரீர் தருணத்தை இழந்துவிட்டே அப்பால் நீவிர் சஞ்சலமே கொள்ளாதீர், இசைவல் லாளன் திருவாளர் சாரங்க னுடனே நாத்த செல்வியராம் கீதமணி கீதா தோன்றும் முருகவள்ளி கல்யாணம் வருக' என்றே முறையாக விளம்பரமே செய்ய லானார்.

கூட்டமதா சொல்லிமுடி யாத கூட்டம் கொட்டகையில் குந்திடவே இடமே யில்லை காட்டகத்து மந்தியெனத் ததாங்கிப் பாய்ந்து கடினவதைப் பட்டுநெரி வற்றே பார்க்க நாட்டமுற்றே வந்தார்கள்; அந்த ஊரின் நல்லடெரும் கலைஞர்களும் குழுமி யுள்ளார் காட்டகத்தில் எள்ளிதினைப் புனத்தைக் காக்கும் காட்சியிலே கீதமணி தோன்றி னாளாம்.

அழகியென்றால் இவள்தானே? மறுவே யில்லை?
அழகுக்கே அழகூட்டும் விழிகள் ஞானம்
பழகுமிசைக் கண்டமுடன் பார்ப்போர் கண்கள்
பற்றிவிடும் உயர்வேடம் பெற்ற பாவை
குழகமுறும் கொண்டையினைக் குமுத வாயைக்
குளிர் தருவின் நிழலான உருவை யெல்லாம்
எழில்முருகன் வேடர்ட்ட படியே உள்ளத்
இசைவினைய உள்ளிருந்தே பார்க்கின் றேன்நான்.

கலையறிவாள் கலினுடையாள் கால மெல்லாம்
கலைக்காகத் தனைவழங்கி அதனின் பேரூய்
நிலையான இடமுற்ற குமரி மர்ற்றூர்
நெஞ்சத்தை நிலையின்றி மாற்ற வல்ல
வலைகொண்ட வனப்புடையாள் வாக்கில் வாணீ
வதிந்தனளோ எனுமுன்மைக் கிலக்கு மாளாள்.
அலையாத என்னகத்தை அலைக்க வந்தாள்
அரம்பையளோ? திலோத்தமையோ அறியேன் ஐயா.

கானவள்ளி வேடமிட்டு கானம் கொண்ட
கண்டத்தைத் திறந்துவிட்டாள்; மண்ட பத்தில்
தேனருந்தும் சிற்றளிகள் போலே ஆனார்
திரண்டிருந்தார் எல்லோரும்; சங்கீ தத்தின்
ஞானமுள்ள நற்கலைஞர் மோன முற்றார்;
நாடிநரம் பெலாமுணர்ச்சி யற்று மேலாம்
வானமுதைப் பெற்றனரோ? வார்த்தை யில்லை
வாகுடைய அவள்திறனை வழத்து தற்கே.

'ஆலோலம் ஆலோலம் சோசோ' வென்றே
அவள்கிளியைத் தூரத்துகிருள் கிளியே யானாள்
பாலாகிப் பழரசமாய் தேனோ டொன்றி
பருக்குகிருள் பைந்தமிழை பருகி னோர்கள்
தாலாட்டும் தாய்க்குரலுக் காட்பட் டங்கே
சயனமுறங் குழந்தைகளாய் ஆனார் முன்றும்
காலத்தை யுணர்நார தருமே வந்தார்
கவனமெலாம் பின்கதையுள் தொடர்ந்த தாமே.

நாரதரும் வள்ளியுடன் பாவி னாலே
நற்கருத்துப் புலப்படவே வாத மிட்டுச்
'சீரமைந்த முருகனுக்கே உன்னை யானும்
திருமணமே செய்துவைப்பேன்' என்றன் னுள்முன்
நேரான சபதமிட்டு நீங்கி விட்டார்
நிசப்தத்தை நின்றழிக்கும் சப்தம் ஓய
ஆரவாரத்துடனே திரையைத் தூக்க
அடியேனும் முருகனென அவைமுன் வந்தேன்.

'திருமுருகா! பெருமுருகா! போற்றி போற்றி
திக்கெட்டும் நிறைந்தவனே வந்தா யாமோ?
அருள்தருக!' என அவையிற் குழுமி யுள்ளோர்
அனைவருமே என்றனெழில் உருவைக் கண்டு
உருகியுளம் குரலாகத் துதிக்க லானார்
உண்மையிலே நிலைமறந்தேன் என்கண் டத்தில்
பெருகிவந்த இசையதனின் பெட்புந் தேரேன்
பேச்சில்லை மூச்சில்லை சபையின் கண்ணே.

எனமறந்தேன் எங்குள்ளேன் என்ற எண்ணம்
இல்லாத நீலைக்குள்ளே அமிழ்ந்தேன் நெஞ்சில்
முனைப்பின்றி மூர்க்கமின்றி முருகன் என்ற
மூவாத தேவர்களைக் காத்தோ னாக
எனையாக்கி இசையோடு பாடு கின்றேன்.
என்வார்த்தை தனைதம்பும் ஐயா! ஆங்கே
கனைக்கின்ற கடலடங்கிக் கொண்ட தொப்ப
கர்வத்தை அடக்கிவிட்டான் கீதா உண்மை.

சொல்லதனில் துலங்கியது தனிமை கண்டத்
தொனியினிலே விளங்கியதாம் இனிமை யெல்லாம்
அல்லலிலா தெய்வீக அருளா? இல்லை
அதிசயமா? அறியேன்நான், என்வாழ் வின்கண்
இல்லாத புதுடையிசை எழின் தோற்றம்
எல்லாமே ஒன்றாகி இணைய அந்த
மெல்லியளாம் சிதபணி தோற்று விட்டாள்
வேலவனாய் வெற்றியதைப் பற்றிக் கொண்டேன்.

வெற்றியன்னுள் உற்றதனும் நிமிர்ந்தேன் பெண்ணுள்
வீழ்ந்துவிட்டாள ஆனாலும் என்னுள் எத்ததை
பற்றிவிட்டாள்; அவள்மீதே உற்ற பற்றால்
பாகணையாள் என்வென்றாள்; அதனால் எம்முள்
தொற்றியது காதலதாம்; உலகின் கண்ணே
தொந்தமுற வேண்டுமென்ற நியதி யாலே
வீற்றுவிட்டேன் அவள்விழிக்கே என்னை; அன்னுள்
விலகொண்டாள் வேறிங்கு வார்த்தை யேனோ?

இதுதானா காதலையா? என்றன் கண்கள்
இணையற்ற அழகியரைக் கண்ட துண்டு
மதுமாந்தும் வண்டானேன் தோ என்ற
மங்கையவள் உளக்கருத்தில் பொங்கும் காதல்
விதித்த சதியாமோ? வினையோ? இன்று
விசனத்தில் வீழ்வதற்கென் மதியை நானும்
கதிக்கெட்டுப் போகவிட்டேன் காலம் காட்டும்
கதையிதனை மாற்றிடவே முடியா தையா.

கன்னியவள் கற்கண்டுச் சொல்லால் என்றன்
கருத்தினையே பின்னிவிட்டாள் காதற் காரில்
இந்நிலத்தின் எண்ணமின்றிப் பறந்தோம் நெஞ்சம்
இன்பமெனக் கொண்டதனை உண்டோம வாழ்வில்
துன்னுகிற துயரமதை உணரா வாறு
சுகந்தவளி வீசிற்று சுகமே என்றும்
என்னகத்தின் லட்சியமாய் ஆகிற் றையா
இதுவியற்றுக மாற்றிடவே முடியா தாமே.

என்றுமெனை இணைந்துநிழ லானுள் மேடை
இருவரையும் கூடுவிட்டால் எழிலை கொள்ளும்
சென்றஇடம் அத்தனையும் எம்மைக் கண்டோர்
சிரந்தாழ்த்தி வணக்கமதை செய்தார்; உள்ளம்
ஒன்றியதாம் கர்வமுமே இளைஞன் தானே
உண்மையதை உணர்வதற்கே நேரம் இல்லை
துன்றுவைத் தோகையவள் துணைவி யென்றால்
சொல்லவுமா வேண்டுமுளத் துடிப்பி னுக்கே.

வாழ்க்கையொரு நாடகமாம் நெஞ்சில் தோன்றும்
மட்டற்ற இன்பத்தால் கட்டுப் பட்டோம்;
சூழ்ந்துவரும் சோதனைகள் என்ன வென்றே
தோன்றாத இளமையிலே களித்தோம்; வாழ்வை
ஆழ்ந்தேநான் சிந்திக்கும் அரிவில் வாமல்
அரிவையவள் பிரியொன்றே உரிமை யென்று
வீழ்ந்து விட்டேன்; சிதிலஞ்சு சதியா வேரும்;
வேதனையின் வேரானுள் அவள்பின் னாலே.

ஊருராய் நாடகங்கள் நானும் ஆடி
உயர்வான நடிகரென ரசிகர் போற்றும்
பேரோடு விளங்கிவந்தோம் பணமும் சேரப்
பெட்டிறவே வாழ்க்கையிலே இனிமை ஆரச்
சோராத சுருதியுடன் வயமும் கூடும்
சோபிதம்போல் தோஷம் நானும் ஆனோம்;
தாராள வருமானம் கிடைத்த தெந்தச்
சஞ்சலமும் அணுகாத நிலையும் கண்டோம்.

எந்தையரும் முந்தையும் வாழ்ந்த ஊராம்
யாழ்ப்பாணத் தனிற் றென்று கூத்துப் போட்டு
வந்தவர்கள் பலருண்டு அந்த நாளில
வல்லஇசை ஞானமனை அளந்து பார்க்கும்
சொந்தமுள்ள புலவைக்கோர் யாழ்ப்பா ணத்தில்
தோன்றிஇசைப் புக்கண்டார் என்றே என்றன்
சிந்தையிலே ஆசையிலைத் துண்டி னார்கள்
சிறியேனின் உளத்தினிலே பற்றுண் டாச்சாம்.

குயில் கூடடைந்தது

சந்தமுறு சங்கீதக் கச்சே ரிக்கும்
சாஸ்திரத்தில் சிறந்தவுயர் நடனத் துக்கும்
சிந்தைகவர் நாடகத்தை நாடாத்து தற்கும்
சீரோடு பேருற்ற கலைஞர் தம்மை
இந்நியநாட் டினிலிருந்து கூட்டிச் சென்றே
இதயத்தால் பேணிடுவார் யாழ்ப்பா ணத்தில்
அந்தநாள் பலரி நந்தார், அவர்க ளாலே
ஆக்கமுடன் ஊக்கத்தை கலைஞர் பெற்றார்.

இவ்வண்ணம் உள்வருள் சார்த்தி கேயர்
எனும்பெயரை உடையவரும் ஒருவர்
எவ்வண்ண போவென்றன் பேரைக் கேட்டு
இருக்கின்ற இடமறிந்தே வந்தார் என்னைச்
செவ்வண்ணக் கிளியிசையாள் சீதா வோடு
சேர்ந்தூரில் சிலகூத்து நாடாத்து தற்குப்
பவ்வியராய் பேசினெஞ்சில் ஊர்ப்பா சத்தை
பற்றவைத்தார் மறறவற்றை மறந்து விட்டேன்.

பத்தியுடன் எண்ப்பலரும் போற்றி னாலும்
பணமோடு புகழ்மேளிப் பாங்குற் றாலும்
எத்தனைதான் பேர்பூத்துப் பொலிந்திட டாலும்
எண்ப்பெற்ற தாயகத்துக் கீடுண் டாமோ?
எத்தனையோ துயர்த்தந்த சித்தி யோடே
என்றனது தந்தையையும் பார்ப்ப தற்குச்
சித்தமதில் ஆர்வமது முனையே கொண்டு
சீருறவே வேருறயாழ்ப் பாணம் வந்தேன்

“நாடகத்தில் இசையினில்நல் நடிப்பில் மன்னன்
நம்மூராம் யாழ்ப்பாணம் பிறந்த தீரன்
சுடற்ற திறமையினில் இய நாட்டில்
ஏற்றமிக வுற்றசா ரங்க னோடு
பாடலினால் சிதமணி பட்டம் பெற்ற
பைங்கினியாம் சீதாவும் சேர்ந்தே ஒன்றாய்
மேடையிலே தோன்றிடுவார் சந்தர்ப் பத்தை
விடுதலிழப்” பென்றுவிளம் பரமே செய்தார்

ஒருநாளும் இவ்வாத திருநா ளாக
ஊரெல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்ட கூட்டம்
பெருகியது கெட்டகையில் இடமே யில்லை
பெருமிதத்தில் பூரித்தேன்; கண்டத் தாலே
உருக்கமுடன் மற்றவார்தம் கருத்தை ஈர்க்கும்
உணர்ச்சிமிகு இசையினைய உண்மை யாக
அருவியெனப் பொழிந்துவிட்டேன், ரசிகர் உள்ளம்
அடியேனும் அடைந்தின்பச் சுவையைக் கண்டேன்

மூலக்கு முலையெலாம் சென்றோம் எங்கும்
முறையான வரவேற்பு ஊரி லுள்ள
ஆலயங்கள் மன்றங்கள் விழாவி லெல்லாம்
அளவிறந்த நாடகங்கள் ஆடி ந ளும்
பாலையளித் தேபேனும் அன்ணையப் போல்
பாசமுற்ற என்நாட்டில் பெற்ற வெற்றி
ஞாலத்தில் நானொருவன் என்னும் மேலாம்
நம்பிக்கை தனையெனக்கே ஊட்டிற் றாமே.

விதியிலே நாதியற்று நின்று என்னை
விதிக்கொண்டு வித்தையினைப் புகட்ட அன்பாய்
ஆதரித்த ஆசிரியர் தகைமை யாளர்
அன்பாளர் முத்தப்பா அவரின் பத்தனி
சீதேவி யன்னபார் வதியா ரென்றன்
சிந்தையிலே வந்தார்கள் அவரா லன்றோ
மேதினியில் நான்பெருமை கொண்டேன் அன்றார்
வித்திட்ட வாழ்க்கையினை மறக்க லாயா?

சொந்தநாடில்வந்து புகழே கொண்டேன்
சோகமுற என்றந்த தேடி வந்தார்
நொந்தமனம் காட்டி மன்னிப் பயிற்' என்ருர்
நோவதனை மேலாக்கி விடுதல் தப்பு
வந்தவரை நான்வணங்கி ரெவேற் றன்பு
வார்த்தையினால் மகிழ்வித்தேன்; 'சாரங் காநான்
தந்தைக்கு மகன்செய்யும் சேவை தன்னை
தகைமைபெற்ற உன்செயலிற் கண்டேன்' என்ருர்.

பெற்றிட்ட நாடதனை உற்றேன் என்றோல்
பிரியாற்ற தந்தைஉற வினையும் பெற்றேன்;
சுற்றவர்கள் கலைஞர்களின் பாராட்டுற்றேன்;
கண்ணியத்தில் நானுயர்ந்தேன்; திறமை யாவே
பற்றுவைத்தார் பலரதனால் வளமும் உற்றேன்;
பாழ்ப்பட்ட விதியதனை உணர்ந்தே னானால்
குற்றத்துள் ளாவேனா? அந்தோ உம்முன்
கொடுமையுள்ள கதையினையும் கூறு வேனோ?

கலைஞர்களை வரவேற்றுக் கனிவு காட்டி
கலையதனைச் சுவைக்கின்ற இந்த நாட்டில்
புலைஞர்களும் உளரா? சத்தி யத்தில்
பொருந்தியவ ரிடையினிலே புல்லர் கூடிப்
பலவகையில் தொல்லைகளும் தருவ ரென்று
பகருகின்ற முரியவர்கள் வார்த்தை என்றும்
உலகமதில் பொய்ப்பதில்லை என்ற மேலாம்
உண்மையினை நீரறிய முடியு மாமே.

இத்தியநாடிலிருந்தே எம்மை இங்கே
இன்முகமாய்க் கூட்டிவந்த கார்த்தி கேயர்
மைந்தனவன் பெயர்கமல நாதன் நல்ல
வடிவழகன், சுழியனவன் நடிப்பும் இன்பச்
சந்தமுடன் பாடுகின்ற சமர்த்து முள்ளோள்
சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்ற வேளை யெல்லாம்
வந்தெங்கள் கோஷ்டியிற் பிற் பாட்டு பாடி.

உளர்ந்துபின்னர் நடிப்பதற்கும் இணைந்து
கொண்டான்.

நாயில் கொண்ட வேதனை

கலையார்வம் உற்றவனைக் காத லோடு
கனிவூட்டிக் கானமதிற் பயிற்சி யீந்து
நிலையான திறமைபெற வைத்தீகள் என்ருள்
நெஞ்சத்தில் நஞ்சு தனை வைத்தே என்பால்
பலமான பக்தியினைக் காட்டி மிக்க
பவ்வியமாய் நடித்துவந்தான்; அவன்சிந்தைக்கண்
நிலவியுள்ள புன்மைய்தால் இனறென் வாழ்வு
நிலைகெட்டு வலைப்பட்ட மால்போ லாச்சாம்.

உற்றநல்ல நண்பனுமாய் என்ரு டொன்றி
ஊருராய் நாடகத்தில் நடித்துப் பேரும்
பெற்றுவிட்டான், துர்க்குணத்தை அறியேன்; ஐயா
பின்னாலே தானறிந்தேன் அறிந்து மென்
வற்றியதாம் என்வாழ்வின் வளமே; இன்று
வரண்டபெரும் பாசெய்யும் நிலையு முற்றே
சுற்றுகிற வெறுங்கூடாய் ஆவ தற்கும்
தொடர்ந்தவொரு நாகமவன் உண்மை யாமே.

எங்களது கோஷ்டியிலே நடிப்ப தற்காய்
இணைதிநய நாட்டிலிருந் துடன்வந் துள்ள
மங்கையர்கள் சிலருடனே கமல நாதன்
மாகடைய தொடர்புற்ற செய்தி கேட்டுப்
பொங்கியது கோபமுளம், ஒழுக்கம் ஒன்றும்
பொலிவுதரும் கலையென்ற உண்மை தன்னை
இங்கிதமாய் நானெடுத்தே உரைத்தேன் என்சொற்
கிசைந்தவனாய் அவன்நடித்தே இணைந்து வாழ்ந்தான்.

ஆதரவாய் எமையிங்கே அழைத்து வந்த
அன்பர்திருக்கார்த்திகே யருக்கே யாக
பாதகமே செய்கின்ற மைந்தன் பற்றிப்
பட்டமது காட்டாமல் கண்டித் தேன்தான்;
தோவும் மனத்தினிலே கேடு வைத்தான்;
கிளர்ச்சிதரும் உணர்ச்சியினால் என்நெஞ் சத்தை
வேதனையே செய்துவந்தான். என்ன செயவேன்?
வீதிகாட்டுஞ் சாதனையை மாற்ற லாமா?

பைக்கினியின் மொழிகொண்ட தோ முன்னாள்
பற்றுற்றே என்னுளத்தை பற்றிக் கொண்டாள்
தங்களுயிர் வாழ்வதனை அழித்துச் சால்பு
தரிழாத தமிழ்க்குலத்தில் உதித்த அந்த
மங்கையரின் போக்கினிலே மாற்றம் கண்டேன்
வஞ்சகத்தை நஞ்சதனை கொண்டோன் காட்டும்
பொங்குகின்ற உணர்ச்சிவெறிப் புதுமை கண்டாள்
போலியினைப் புனிதமெனக் கருதி விட்டாள்.

ஐயையோ இதனையுளம் சகிக்கு மாமோ?
அன்றைக்கென் குருமொழிந்த வார்த்தையெல்லாம்
மெய்யாகி வருவதனைக் கண்டே நெஞ்சம்
வேதனையாம் ஆழியிலே வீழ்ந்த தையா
பையவெனைக் கரைசேர்ப்பார் எவரு மில்லை
பாவியரின் பண்பதனைத் திருத்தி நன்மை
உய்யவழி காட்டுதற்கே அறியேன் துன்பம்
உறுத்திடவே பொறுமையினைப் பற்றிக் கொண்
டேன்.

சிறைசெய்து கன்னியரைக் காக்க லாமோ?
சிந்தையிலே செய்யநெறி தழைக்கு மானால்
நிறைவுண்டு, நீர்மையுமே நிலைக்கும். அன்னார்
நெஞ்சத்தில் நஞ்சிருந்தால் காப்பி னாலே
நிறைவென்றும் நிலைக்காது, நீசப் பண்பின்
நிலைக்களையுள் உள்வர்க்கிங் கறத்தைப் பற்றி
பறையறைந்து பன்னுவதால் பயனே இல்லை
பாழ்பட்ட இந்தநிலை அழியா நாமோ?

புத்தூரில் நாம்நடித்த நாடகத்தில்
புதுக்கதையின் சாரமிதோ! சற்றுக் கேளிர்:
"சித்தத்தை ஒழுக்கத்தில் சேர்த்தே செய்ய
தெய்வநெறி கொண்டவொரு மன்னன் அன்புப்
பத்தினியாய் வாழ்ந்தவொரு ராணி வஞ்சம்
பற்றியுள்ள உளத்துறவி ஒருவன் மீது
சித்தத்தை விட்டுவிட்டான்; மன்னன் இந்த
சேரற்ற சிறுமைதனை அறிய வில்லை"

"துறவியைமன் னவன்வரவேற் றவனில் பாதத்
தூளியினை சிரம்வைத்து, மனைவி யார்க்குத்
துறவியினைச் சிலமுறப் பேணச் சொல்லித்
தூயமலர்க் காவினிடை இழுக்கை ஈந்தான்.
கறையுளத்தில் கொண்டுவந்த துறவி ராணி
காதலனும்; ராணியிதை அறிவாள் நெஞ்சை
மறைத்தவனும் வாக்கினிலே புனிதம் காட்டி
மன்னவனை ஏமாற்றி வந்தாள் நானும்."

அரசனென நான்வேடம் கொண்டேன்; தோ
அரசியென ஆகினளாம்; கமல நாதன்
வரன்நெறியை வஞ்சகத்தால் பாழா யாக்கி
வஞ்சியரின் நெஞ்சுதோடும் துறவி யானான்.
நிரையிழுத்தார் தீங்கரும்மை அன்ன பாடல்
சீரோன்ற என்கண்டத் திருந்து தேனாய்ப்
பெருகியது ரசிகரெலாம் என்னைப் போற்றி
பெருமையினைத் தந்தார்கள் மறக்க லாமா?

அந்தவொரு நாடகமே என்வாழ் வின்கண்
அமைந்தமுடி வானநா டகமாம் ஐயா
அந்தகனாய் கண்ணிருந்தும் ஆனேன் நெஞ்சை
ஆட்கொண்ட சினத்தினிலே அறிவை நீக்கி
இந்தஉல கத்தினிலே உயிரைக் கொண்டும்
இல்லாத வெறுக்கடாய் சுற்று தற்கும்
சிந்தையினை நோகவைக்கும் கதைக்கும் காலாய்
சிறியவன்கா ரணானுனென் தெரிவீர்; மேலும்:

வேடமிட்டுத் துறவியெனக் கமல் நாதன்
வேந்தன்முன் வந்திட்டான், அரசன் நானே
வேடத்தைக் கண்டுண்மை விளங்கி டாது
மெய்மையிலே உற்றபற்றில் துறவிக் கான
விடொன்றைக் காளினிலே அமைத்தே மன்னன்
மெல்லியவர்க்கு மீதினியைக் கடமை செய்ய
நாடோறும் அனுப்பிவைத்தான், நஞ்சு மிஞ்சி
நலிவுதரும் கதையதுவும் தொடர வாய்ச்சாம்.

கூத்துவைக்க ஒழுங்குசெய்தோர் இந்தக் கூத்து
கூட்டத்தைப் பெருக்குதற்கு நல்ல தென்றூர்
கூத்துக்குள் என்வாழ்வும் கூத்த தாகி
கொடியநிலை கூடுதற்கே வழியு மிட்டார்.
வேத்தவையில் மன்னரின்முன் அரசி யாரின்
வில்ங்குளத்தை புலப்படுத்தி வைத்தாள் சேடி;
ஆத்திரமே கொண்டிட்டான் அரசன்; வாளால்
அரிகின்றேன் அவனையெனப் புறப்பட்ட டானே.

பூங்காவில் இளந்தென்றல் வீசி மெல்லப்
பூத்துள்ள பூமணத்தை புளகத் தோடு
பாங்கார்க் கொண்டுசெலும் மாலை வேளை
பத்தாமுள் பத்தினியாய் கீதா மெல்ல
ஆங்குவந்தாள்; துறவியவள் ஸ்பீ டித்து
ஆராத காதலினால் முத்த மிட்டான்
நீங்காத இச்சைபினால் நிலையை நீக்கி
நீசமுறும் செயல்களையே நேரிற் கண்டேன்

நடிப்பிதனை நன்றென்றார் அவையோர் ஆனால்
நடிப்பல்ல நெஞ்சுற்ற நசையி னாலே
அடிப்புடனே அவனிச்சை கொண்ட கொள்கை
துல்லியமான் விளங்கியது, அரசு னாக
நடிக்கின்றேன், எனமற்றார் நம்பும் வேளை
நானங்கு நாணுகி மேடையென்ற
அடக்கத்தை அடக்கியாத் திரமே கொண்டேன்
அறிவில்லை நெறியறியேன் ஆற்றிதேன் துன்பில்.

கையினிலே இருந்திட்ட வாளிற் கூர்மை
கண்ணுவரும் சிமமதுவோ அதனிற் கூர்மை
செய்யநிலை இல்லையென்பால், சிந்திக் கின்ற
திறமையதோ செயலிழக்க அறத்தை நீக்கிப்
பொய்யதனை மெய்யாக்கும் கீதா நெஞ்சில்
புகுத்திவிட்டேன் வாளதனை சபையி லுள்ளோர்
மெய்யான நடிப்பென்றார் முதலில், பின்னர்
வெள்ளமெனப் பெருகிவரும் குருதி கண்டார்.

பார்த்தவர்கள் நடுங்கிவிட்டார், பாபி யென்றே
பகர்ந்தார்கள் பரபரப்புக் கூடிக் கொள்ள
ஆர்த்தெழுந்தார் ஆனாலும் என்னெஞ் சுற்ற
ஆத்திரத்தைக் கண்டச்சம் அடைந்தார், மேனி
வேர்த்தொழுக மேடையினைப் பார்த்தேன் கீதா
விழுந்துகிடக் கின்றாளாம் குருதிக் குள்ளே
கீர்த்தியெலாம் இழுந்துவிட்ட கீழோ னானேன்
கேடதனுள் கூடியின்று கூடே யானேன்.

கூட்டமங்கே குலைந்ததையா குருதி வெள்ளம்
கொப்பளிக்க அவன்கிடக்கக் கமல நாதன்
கூட்டத்தை விட்டெங்கோ ஓடி விட்டான்
ஆத்திரமும் அடங்கிவிட, அறிவு கெம்ப
வாட்டமுளம் சூழ்ந்ததையா, அந்த வேளை
வந்தார்கள் காவலர்கள் என்னை பார்த்து
கூட்டமலாம் பரிசுசிக்க விலங்கை மாட்டிக்
கொண்டுசென்றார் குற்றமுள்ள கொடியோன்
என்னை

குற்றத்தை நானுமங்கே மறுக்க வில்லை
குமுறுகிற உள்ளத்தின் நிலையைச் சொன்னேன்
குற்றத்துக் குரியதன் டையை ஏற்கும்
குறியோடு நீதிமன்றில் தின்றேன், என்மேல்
பற்றுற்றார் எல்லோரும் பழிக்க நீதி
பரிமளிக்க நீதிபதி என்னைப் பார்த்துக்
“குற்றமுள்ள உனக்கிங்கே ஆயுட் கால
கொடுஞ்சிறையாம்” என்றிட்டார் கலங்க வில்லை.

சிறையினிலே தள்ளிவிட்டார் செய்த குற்றம்
 தேடியங்கு தந்துவிட்ட தண்டம் கொண்டேன்
 குறையிங்கே எவரீமீதும் இல்லைப் பொல்லாக்
 கொடுமைக்கே விதிதானே கோளைச் சொல்லும்
 கறைகொண்ட மனிதர்களால் நிறைவு கொண்டார்
 கன்னுவுக்கும் சினமுற்றே துன்பங் கொள்ளும்
 முறையெங்கும் உளதாம்நாம் இதனை மாற்ற
 முடியாதாம் முயல்லதிலும் அர்த்தம் மில்லை.

ஆண்டுபல கிடந்துமன்றேன் சிறையில், நெஞ்சை
 அரிக்கின்ற நினைவென்னும் கிருமி என்றும்
 தோண்டிடுமாம் துயரத்தால் முன்னைக் கால
 சுகம்வந்தே கனவாகி அறியும்; ஆனால்
 ஈண்டுற்ற நியதியினை இழித்துப் பேசி
 இருப்பதிலே ஒன்றுமில்லை ஐயா இங்கே
 மீண்டசுதந் திரங்கண்டே நானும் வாழ
 விருப்புற்று வெளிவந்தேன் பயலே இல்லை.

காலமது கடுவிரைவாய்க் கழிய எங்கும்
 கதுவியுள மாற்றத்துக் களவுண்டாமோ?
 பாலரெலாம் பக்குவமாய் வளர்ந்து விட்டார்.
 பல்விழுந்தே கிழமாறார் இளைஞர் எல்லாம்.
 காலமதோ கூருளியைக் கொண்டே என்றன்
 கட்டமைந்த உடலினையே குடைய நானும்
 கோலதனைத் தஞ்சமெனக் கொண்டேன் கூலிக்
 குறுகியுடல் பாரமெனக் கண்டேன் இன்றே.

சுதந்திரமாய் விடுதலையே கிடைக்கு மானால்
 தொல்லுகில் அமைதியுளம் பிறக்கு மென்றும்
 இதந்தரும்நல் வாழ்வதனைத் துய்த்தே இன்பம்
 எய்திடலாம் என்றும்நான் கன்வு கண்டேன்;
 பதமிழந்த உடலிங்கே பார மாகி
 பாரகத்தில் சீரற்றுப் போனால் எந்த
 விதம்வாழ முடியுமையா? மெய்யாய் நானோர்
 வெறுங்கூடாம்; விழலான நீராம்; பாரீர்.

கரும்பதனை ஆலையிலே இடுவார் அந்தக்
 கரும்புதரும் சாறதனைப் பிழிவார், சக்கை
 விரும்புபவர் எவருண்டு? யாரும் இல்லை
 வெறுமையுற்ற சக்கையென ஆனேன் என்றன்
 இரும்பான உடல்நிதமும் பாடு பட்டே
 இளைத்துழைத்துச் சைவடிந்தே எவர்பா யிற்றும்
 தரும்பென்றும் மதித்திருவார் இல்லை, அந்தோ
 சோதனையின் பாதகத்தை நன்றே பாரீர்!

உலகத்தைத் தெளிவாக நோக்கும் போதிங்
 குயிருள்ள மனிதனைப்போல் வேறேன் நில்லை!
 உலகுற்ற உயிரினங்கள் மேலாம் என்னும்
 உண்மையினை வந்திடலாம், மற்று முள்ள
 நிலைகுலையாப் பொருள்களெலாம் மாற்றத் தாலே
 நேருற்றுச் சீருற்று நிலைத்தல் ஆகும்
 பலமுற்ற மனிதன்தன் பாராயம் போனால்
 பாருக்கே பாரமதாய் ஆகல் வேண்டும்.

உடைந்துவிட்ட உலோகத்தால் ஆன பண்டம்
 உலையினிலே உருகிப்பின் ஒளியும் கொள்ளும்
 படைத்திருவார் அகனவே நென்றாய் மண்ணால்
 படைத்திட்ட பாண்டமிங்கே உடைந்து விட்டால்
 படைப்புக்குப் பயவை தில்லை. இந்தப்
 பாரதிலே மனிதனுமட் பாண்டம் மீண்டும்
 உடைந்துருக வெண்ணாக உடைந்த பாண்டம்
 உடலென்ற கூட்டோடு உலவு கின்றேன்.

இச்சகமே பேசியென்றும் இரந்தன் பில்லார்
 இல்லடைந்து முதுமையுடன் இச்ச கத்தில்
 பிச்சைபெற்று வாழ்வேனா? பிறரின் கையைப்
 பேச்சாலே இளக்கியிரீர் மூச்சை வைக்க
 நச்சுவனா? நானென்ன செய்வேன் நானே
 நமைத்தொடரும் யமன்இன்று வருவா னானால்
 பிச்சையென என்னுயிரை அவனுக் கிவேன்
 பேருலகில் ஒருருவம் இல்லா தாகும்.

கதை நிறைவுற்றது

விதியென்ன கதைபதனை வைத்த தாமோ
விளங்கிடுமா? ஆற்றலது இல்லை ஐயா!
மதிபற்றுக் கதியற்றே வருந்தும் என்பால்
மட்டற்ற அன்புற்றுக் கதையைக் கேட்டார்
புதிதுற்ற கருத்தென்றன் வாழ்வில் உண்டா?
புதுமைக்கோர் வித்துமியில் இல்லை நேரம்
விதியுற்று கழிந்திருளாய் ஆகிற் றையா
விடைதாரும் என்றவனும் எழுந்து போனான்.

விடைகொண்டான் அம்மனிதன் விதியே காட்டும்
விதிக்கமைந்த மதிக்கொண்டே எங்கோ நோக்கி
நடக்கின்றான் திரும்பியவன் பார்க்க வில்லை
நாட்கடமை தீர்த்துவிட்டான், பரிதி, பூவில்
படர்கின்ற இருளினிலே இருளாய் ஆகிப்
பார்வைக்கே எட்டாத தொல்லைக்கே சென்றான்.
அடக்கிடவே முடியாத சோகத் தோடு
அண்ணாந்து பெருமூச்சு விட்டேன் நானும்.

சொல்லியஅம் மனிதனது கதையிற் தோய்ந்த
சோகத்தை வரைகட்ட முடியு மாமோ?
பல்லாண்டாய் பயனிழந்து பார கத்தில்
பாரமென அன்பென்ற வேரு மற்று
சொல்லரிய சோதனைகள் சூழ இன்று
துளும்பான அவன்கதையை இன்றை நாவில்
பல்லாண்டாய் கலைகளுக்கே அடிமை யாகிப்
பாடுற்ற பலரிடத்தே காணு கின்றேன்.

நாடகத்தில், நல்லிசையில், கலையில் வல்லார்
நாடகனில் நல்லபுகழ் நண்ணி ஓர்நாள்
பீடுற்று வாழுவது சாலும்; ஆனால்
பெருமையெலாம் வறுமையினால் வற்றி விட்டால்
தேடுபவர் ஒருவரில்லை; தேய்ந்து தேய்ந்து
சிரற்றுச் செருப்பானால் எறிவா ரன்றி
நாடுபவர் உண்டாமோ? நாளும் கண்டே
நான்துயரில் ஆழ்ந்ததனை அவனிற கண்டேன்.

முடிவென்ற ஒன்றுண்டாம் ஆனால் அந்த
முடிவுக்கும் முதலுக்கும் எல்லை யற்ற
கடவுளுக்கே இவ்வுண்மை தெரியு மன்றி
கவியுக்கத்தில் மெலியுமெனக் கென்ன தோன்றும்?
விடைகொண்டு செல்கின்றான் விடையு மாகி
விடிவற்ற வாழ்வுக்கோர் படிவ மாகி
படிகொண்ட அம்மனிதன், கலையி னாலே
பண்பட்ட உண்மையினை மறக்க லாமா?

இருளழுக்குப் பரவியது எழிலாய்க் கண்முன்
இலங்கியவை எங்குற்ற தென்னும் நெஞ்சப்
பொருளுக்கு விடையென்ன? உண்டு; கண்ணும்
புலனாலே உணராமல் போன யாவும்
இருளுண்ணும் இரவியவன் நாளை வந்தால்
எழிலாகத் தெரியுமன்றோ! உண்மை இங்கே
மருளான மனத்திற்குத் தெரியா விட்டால்
மறைந்ததென உரைப்பதுவும் மடமை யாகும்.

அன்னையிலாப் பாலகனும் அல்லற் பட்டே
அண்யாத கலைத்தாகம் உளத்தை உந்த
என்னென்ன! இம்சைகளுக் குட்பட்ட னுள்ளான்
எண்ணமனம் புண்ணாகும் வாழ்க்கை அந்தோ
புன்னெறியே யில்லாதிப் பூவில் பூத்தோர்
புண்ணியத்தில் கண்ணியத்தில் பற்று வைத்தால்
துன்னிநிறை விலங்கிநிற்கும் மனநிற் கொள்ளீர்
தாய்மையதால் துலங்கவழி காண வாரீர்!

கடல்தந்த காற்றாலே உடலின் வாதை
/ கழிந்ததுவாம், ஆனாலும் நான்முன் கண்ட
உடலிருந்தும் உயிரிருந்தும் வாழ்வு காணா
துடைந்துவிட்ட நிலையினிலே உள்ளோன் உள்ளம்
இடமுற்றான் : எண்ணத்தில் இருந்தான். இந்த
எழிலார்ந்த காவியத்தின் கருவு மாணாள்
திடமான செந்தமிழில் அவனை வைத்தேன்
சிந்தையிலே வைத்துநெறி தெரிந்து கொள்வீர்.

ஆங்குள்ள மணலிலிருந் தெழுந்தேன் பொல்லா
அந்தகனின் வண்ணமெனும் இருளக் குள்ளே
“ நீங்காத ஒன்றுண்டு நித்தம் நெஞ்சில்
நிறுத்துபவர் நிலைபெறுவார் மனிதா! நீயும்
சங்கதனை மறந்துவிட வேண்டாம் ” என்றே
எனக்கோத முனைந்ததுபோல் கடலும் ஒங்கி
“ ஒங்காரம் ” இசைத்திடவல் வொலியைக் காதின்
உள்ளேகொண் டேநடந்தேன் உண்மை கண்டேன்.

நிறைவு

நமஸ்காரம் ! இதோ: ஓஹோ சவர்க்காரம்

ஓஹோ சவர்க்காரம் — உங்கள்
உடைகளை ஒளிசெய்யும் — நமஸ்காரம் !

ஆகா இது புதுமை — உடை
அழுக்கினைப் போக்கியே தரும்மகிமை.

ஈ. எஸ். கே. தாபனத்தாள் — நல்ல
சிறப்புடன் செய்திடும் சவர்க்காரம்

நீலம் வெள்ளையுடன் — நுரை
நிலைத்திடும் “ பார்சோப் ” எனும்வகையில்

ஓஹோ சவர்க்காரம் — உங்கள்
உடைகளுக் குகந்ததாம் உளங்கொண்டே

வாங்கியே பாவியங்கள் ! உடை
வனப்பினை நானும் உயர்த்திடுவீர்

பாங்காய் நுரைத்திடுமாம் — உடை
பாலினைப் போல்வெண்மை அடைந்திடுமாம்
ஓஹோ சவர்க்காரம்

ஈ. எஸ். கே.

பெரியகடை

யாழ்ப்பாணம்

நாடு பெருமைகொள்ளும் நல்ல தொழிற்சாலை

சீமா பட்டுத் தொழிற்சாலையைத்
தேடிச் செல்லுவோம்
சீர்மிருந்த சேலை வேட்டி
'சேட்டிங்' கொள்ளுவோம்
நாமுவக்க நல்லதுணி
நாடிச் செய்குவார்
நாடுவக்க நல்லபணி
நானும் கொள்ளுவார்
மங்கை யுள்ளம் நாடும்ஏழு
வர்ணச் சேலைகள்
பொங்கும் புதுமை மெருகினோடு
பொலியச் செய்குவார்
செயற்கைப் பட்டில் தேர்ந்த வற்றை
தெரிந்திங் காக்கியே
வியந்து நாங்கள் விரும்பிக் கொள்ள
நயந்து நல்குவார்
யாழ்ப்பாண திருநெல்வேலி
இலங்குந் தாபனம்
யாழ்ப்பாணத்தின் திறமைதன்னை
நாட்டுந் தாபனம்
மங்கையர்தம் கைவனப்பில்
மலரும் தாபனம்
இங்கிதற்கோர் இணையும் ஈடும்
இல்லை யாகுமே
கைத்தறியில் ஆனநல்ல
கலையு டன்உயர்
மின்தறியின் மேன்மைகொள்ள
விரைந்து செல்லுவோம்

சீமா பட்டுத் தொழிற்சாலை

திருநெல்வேலி

யாழ்ப்பாணம்

நல்ல நூல்கள் வாங்குவதற்கு

நல்ல நூல்கள் வாங்குதற்கு
நாட்டம் கொள்ளுவீர்
நாட்டில் லங்கா தாபனத்தை
நாடிச் செல்லுவீர்
தெய்வேந்திரர் தலைமை
திகழும் தாபனம்
சீரினோடு பேரினோடு
இலங்குந் தானம்

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை

காங்கேசன் துறை வீதி

:::

யாழ்ப்பாணம்

பாத அணிக்கோர் கோல் ஸ்டோர்ஸ்

இலங்கை நாட்டில் முன்னணியில்
இலங்கும் கே. எம். எஸ். என்னும்
நலமாரீ பாத அணிகளையே
நாடிக் கொள்வீர் நயவிலைக்கே
எங்கள் யாழ்நகர்
கஸ்தூரியார் வீதிக்கண் உள்ளதுவாம்
கோல்ஸ்டோர்ஸ் தனையே மனங்கொண்டே
கொள்வீர் பாத அணிகளையே.
இலங்கையின் பாத அணிகளையே
இங்கே எவரும் பெற்றிடலாம்
நலமுறத் திகழும் கோல்ஸ்டோரை
நாடிடு விர்பயன் பெற்றிடுவீர்.
தொழிலில் வல்லோர் திறமையெல்லாம்
துலங்கும் யாழ்கோல் ஸ்டோரதளில்
அழகில் அமைப்பில் தனிப்பெயரே
அமைந்த ஆக்கம் உற்றதுவாம்
வதிரித் தயாரிப் பிணையும்நீர்
வாங்கிடலாம் உடன் வருவீரே.

கோல் ஸ்டோர்ஸ்

கஸ்தூரியார்வீதி

:::

யாழ்ப்பாணம்

றெக்ஸ் டியூட்டரி

வர்த்தகம் கணக்கியல் விஞ்ஞானம்
மாணவர் உளத்தில் வளர்ந்திடவே
கற்றிட யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள
காங்கே சந்துறை வீதியிலே
றெக்ஸ் டியூட்டரியே உள்ளதுவாம்.
தேடியே செல்வீர் மாணவர்களே
(எவர்களும் ஹவுஸ் மேல்மாடி)

230. காங்கேசந்துறை வீதி யாழ்ப்பாணம்

நம்நாட்டு எழுத்தாளர்
இலக்கியங்கள்
நம்மவரின் வாழ்வினுக்கே
வழிகாட்டும்

எலக்ரோலக்ஸ்

காங்கேசந்துறை வீதி கண்ணகம்

பல்கட்டப் கண்ணைப் பரிசோதித்துநற்
பார்வை தரும் கண்ணாடிபெற
நல்லவர் வல்லவர் பண்ணாண்டோவிடம்
நாடியே நாங்களும் சென்றிடுவோம்.

பதிவு இல: 4874

பி.ஐ. பெர்னாண்டோ

51 மெயின் வீதி :: யாழ்ப்பாணம்

ஆவியே பிரியும் வேளை அறத்தினை வழங்கிக் காணன்
பூவினில் இலையென் போரை புரந்திடும் இதயம்கேட்டான்
ஆவியே பிரிந்திட டாலும் அமைவுற கலைகள் மீண்டும்
மேவிய மேன்மை வேண்டும் விடிவெமக் கிதனல் உண்டாம்.

கல்வி, கலை, கலாச்சாரக் காப்புக் கழகம்

யாழ்ப்பாணம்

மனமுற்றூர் மாசிலாமணி

கன்னற் றமிழின்
காதலி லே
கட்டுற் றன்பைக்
காட்டியிங்கே
இன்னால் தன்னை
உரு வாக்க
இசைந்த உதவி
தந்தவரெம்
மாசில் லாமணி
பெய ரதனை
மனதில் வைத்தே
நாம்நிதமும்
காசினி தனிலே
அவர்நாமம்
கவினுற வாழ
வாழ்த்துவமே

வே. க. மாசிலாமணி

110 புங்கங்குளம் வீதி :: யாழ்ப்பாணம்

பற்றறிவேண்டுமா ?

எஸ் .டி. விஸ்வலிங்கம் அன்சன்
என்னும் தாபனத்தை எய்திடுவீர்
இஸ்ட முடன்மோட்டார் தனை
இயக்கும் பற்றிகளை பெற்றிடலாம்.
பற்றறி சேர்வீசுடன் அதை
வாகுபெற சார்ஜிங் செய்திடலாம்
பற்றுடன் சென்றிடுவீர் பற்றி
பெற்றிடுவீர் பயன்உற்றிறிடுவீர் !

எஸ். டி. விஸ்வலிங்கம் அன்சன்

50 மானிப்பாய் வீதி * யாழ்ப்பாணம்

என் இதயம்

என்றும் எங்கள் வாழ்வாகி
என்றும் மூச்சுப் பேச்சாகி
ஒன்றாய் ஒங்கி உலகத்தில்
ஒருமை கண்டு கலைகளுடன்
நின்று நிலைத்த தமிழான
நேசத் தாயின் பதம் போற்றி
என்றும் உழைப்போம் இதுவேநம்
இலட்சியம் ஆகும் எனக்கொள்வோம்

க. லோகநாதன்

*

3ம் வட்டாரம்
புங்குடுதீவு

நம் வைத்தியர்

வைத்தியமும் சோதிடமும் மாண்பு மிக்க
மாந்திரிகம் எனும்கலையும் அறிந்த சீலன்
சித்தத்தை நன்நெறியால் திகழ வைத்தே
தினம்வருந்தும் பினியாளர் பிணியைத் தீர்த்து
இத்தரையில் இயல்புபெறச் செய்ய வல்லோன்
எம்டாக்டர் சண்முகரா ஜாவின் சேவை
நித்தியனின் அருளாலே சத்தி யம்போல்
நிலைபெற்றுப் புகழுற்றே வளர்க வாழி!

டாக்டர் ந. சண்முகராஜா ஜே. பி.

ஞானபண்டித வைத்தியசாலை
நடராஜா வீதி
கொக்குவில்

*

“ நல்ல இலக்கியங்கள்
நாட்டின் நலங்காட்ட
வல்ல வழிசெய்து வாழவைப்போம். ”

யாழ்ப்பாணம் எலக்ட்ரிக் கல்

இல : 6 ஸ்டான்லி வீதி : 1 யாழ்ப்பாணம்

*

“ எங்கள்நாட் டிலக்கியங்கள் இனிது வாழி ”

பென்சி பரடைஸ்
கன்னாகம்

*

யாழ்ப்பாணம் பார்மஸி
91, மின்சார நிலையவீதி
யாழ்ப்பாணம்

*

நொதேர்ன் இன்டஸ்றீஸ்

டயரை நிரப்பிடவும் — அதை
நல்ல முறையினிற் புதுப்பிக்கவும்
உரியதோர் தாபனமாம் — எங்கள்
நொதேர்ன் இன்டஸ்றீ உணர்ந்திடுவீர்
உயர்ந்த றப்பரினால் — மோட்டார்
உதிரிப் பாகங்களைச் செய்வதிலும்
நாட்டிற் கொருதாபனம் — நல்ல
நாணயத்தி னுலென்றும் ஒங்குந் தாபனம்.

ஸ்டான்லி வீதி

யாழ்ப்பாணம்

சுந்தரமன இந்திர பவனம்

கன்னகச் சந்தியிலே உள்ள தாபனம்
சுகந்தமான பாணங்களுக் குகந்த தாபனம்
தேவையான பொருட்களையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்
தேடிவந்தே நாடியதை வாங்கிக் கொள்ளுவீர்

உரிமையாளர் : ச. சுந்தரம்

கே. கே. எஸ். வீதி

கன்னகம்

நர் நாட்டுப் பொருட்களை நாம் ஆதரிப்போம்

உள்நாட்டுப் பொருட்களை
ஊச்சுவிப்ப தெங்கள் கடன்
உள்ளத்தனிலே கொள்ளுவோம் - அதை
உள்ளத்தனிலே கொள்ளுவோம்
கண்ணாடிப் பொருட்களை
என்னும் பெற்றிடவே
கண்ணாடி ஆலைசெல்லுவோம் - பெனிகலா
கண்ணாடி ஆலைசெல்லுவோம்
உரமான போத்தல்வகை
ஒளிகாட்டும் சிம்னிவகை
தரமான கிளாகவகையை
உண்டாக்கித் தேவைகளை
நன்றாகப்பூர்த்தி செய்யும்
கண்ணாடித் தொழிற்சாலையே - பெனிகலா
கண்ணாடித் தொழிற்சாலையே
வெளிநாட்டுப் பொருட்களுக்கு
வீணய் விலைகொடுத்தல்
வெட்கக்கேடான செயலே - நல்ல
தொழிலாக்கம் பெற்றிடவும்
பொருளாக்கம் உற்றிடவும்
தொண்டுசெய்தல் எங்கள் கடனே - உயர்
தொண்டுசெய்தல் எங்கள் கடனே

பெனிகலா கண்ணாடித் தொழிற்சாலை

25, ஸ்டான்லி வீதி — யாழ்ப்பாணம்.

**பூவையர் புன்னகை பூக்கும்
பொன், தங்க, வைர நகைகள்**

ஏகேஎஸ் மாளிகையை நாடுங்கள் - நீவிர்
எழிலாக நகைகளினைத் தேடுங்கள்
வாக்கில் சிறந்தவுயர் வர்த்தகம் - நல்ல
வைரத்திலும் வைரமானதே

அரை நூற்று ஆண்டு கால சேவையே - என்றும்
அழகூட்டும் நகைகள் தந்தமேதையே
உரைகாட்டும் தக்கவைர நகைகளே - மக்கள்
உளம் பூக்க ஏகேஎஸ் உதவுமே

புதிய புதிய அமைப்புகளில் பூக்குமே - உங்கள்
புன்னகையும் பொன்னகையால் பொலியுமே
முதியவர்க்கும் இளமை தன்னை கொடுக்கவே
முத்து வைரத்தங்க நகையைக் எடுக்கவே!

ஏகேஎஸ் மாளிகையை நாடுங்கள் - நீவிர்
ஏகேஎஸ் மாளிகையை நாடுங்கள்.

ஏ. கே. எஸ். அன் சன்ஸ்
63, 65, கன்னாதிட்டி,
யாழ்ப்பாணம்.

டயல்: 519

**பாமது
றேடியோஸ்பதி**

வானொலி மயக்கூடு - கைக்
கடிகார வளக்கூடு பழதடைந்தால்
றேடியோஸ் பதினையே - நீங்கள்
தேடியே வந்தவற்றை சீர்செய்குவீர்
றேப்பறைக்கோட் உடன் - அவற்றின்
தொடர்புடைய பெரும் பொருட்களையே
உங்களை வாசகமுடன் - நிதம்
உங்களை மனம்நிறைய திருத்திடலாம்
காலந் தவறாமல் - கூலி
கணக்குடன் எடுத்தவர் திருத்திடுவார்
வேலைத் திறன்மிக்கோர் - எங்கள்
யாழ்ப்பாணம் றேடியோஸ் பதிபினரே
யாழ்ப்பாணம் கஸ்தூரியார் - வீதி
ஐம்பத்தெட் டெண்ணையே யுடையதுவாம்
றேடியோஸ் பதியடைவீர் - உங்கள்
தேவைகளைப் பூர்த்திசெய் திடுவீர்
பூவதியாம் உரிமை யாளர்
அவர்நிறமை இந்த நாடறியும்
தேவைப் படும்போது - நீவிர்
றேடியோஸ் பதிதனை தேடிவருவீர்
நிதான கூலியினால் - நிதம்
நெஞ்சமதில் நிறைவு பெற்றிடுவீர்
இதனைமறவாதீர் உங்கள்
எண்ணந் தனிவிதனைவைத்திடுவீர்.

றேடியோஸ்பதி
58, கஸ்தூரியார் வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

ஞானம் நமக்கு வேண்டும்

ஞானம் நமக்குறவே - தினம்
நாடியே நல்லநல்ல நூல்படிப்போம்!

ஞான சுரியெனும் - நாமம்
நவிலும் புத்தக நிலையந் தனுக்கே
தேடிநாம் சென்றிடுவோம் - அங்கே
சிந்தைக் குகந்தநூல்கள் தெரிந் தெடுப்போம்

பள்ளிச் சிறுவர்கட்கும் - நல்ல
பக்குவம் உற்றிடவே நூலுளதாம்
உள்ளம் உயர்வுபெற - கல்வி
ஊக்கத் துடனேநிறை வாக்கமுற

பாட உபகரணம் - இங்கே
படிப்புக் குகந்த தேவைப் பொருளனைத்தும்
நாடி நயவிலைக்கே - நிதம்
நாங்கள்பெற்றே அறிவில் ஒங்கிவருவோம்

அரசினர் வெளியீடு - ஈழத்
தறிஞர் பெருமக்கள் அறிவுரைகள்
உரிய விலையினிலே - பெற
ஓடியே சென்றவற்றைத் தேடிப் பெறுவோம்.

ஞானசுரபி புத்தகக் கம்பனி
237, மின்சார நிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தாரிடும் சைவமும் தழைக்கும் மனம்

நிவநெறியும் செந்தமிழும்
இசைந்தவுளம் கொண்டோன்;
நீர்மைபெறும் இலக்கியத்தைச்
சிந்தையினில் வைத்தோர்
கவனத்தை கவருகின்ற
கண்ணியனும், அன்புக்
கனிவூறும் நகைமுகத்தில்
பொலிவுற்ற நண்பன்;
தவமிசைந்த நுணவிலெனும்
பதியினிலே பூத்தோன்
தக்கதிரு மார்க்கண்டர்
அன்புடனே யான்செய்
நவமிசைந்த இந்நூலும்
அச்சாக்கம் பெறவே
நன்றிதனை ஈந்துவந்தான்
நற்றமிழ்போல் வாழி!

வீ மார்க்கண்டு

மட்டுவில் - தெற்கு,
சாவகச்சேரி.

மணிக்கரம்

வந்தாரை முகம்மலர வரவேற் றன்பு
வார்த்தைதரும் காரைநகர் களபூ மிக்கண்
சிந்தைசிவம் ஒன்றுகுலத் துதித்த சீலன்
திரு ச. வி. முருகேசர் அன்பு கூர்ந்தே
இந்தஎழில் நூலாக்கம் எய்து தற்கே
இசைந்தீந்தார், அவர்சேவை தமிழ்போல் யாண்டும்
சந்தமுற வாழியென வாழ்த்து கின்றோம்
சந்ததமும் அருளவரின் உரிமை யாகும்!

ச. வீ. முருகேசு

களபூமி, — காரைநகர்.

மருந்துக்கடை

ஆங்கிலேயர் மருந்துடனே ஆயுள்வேத மருந்துகள்
வாங்க ராஜா மெடிக்கல் ஸ்டோரை
மனதில் வைத்துக் கொள்ளுவீர்
சுன்னாகத்துச் சந்தைச்சந்தி துலங்கு மிந்தத் தாபனம்
என்னோம் நம் சேவைக்காரும்
என்றுளத்தில் கொள்ளுவீர்
ராஜா மெடிக்கல் ஸ்டோஸ் — சுன்னாகம்

அழகுப் பிடவைக்கு . . .

அஜந்தாஸ் பிடவை மாளிகை - நூற்றி
அறுபத்திரண்டு கே கே எஸ் வீதி
அஜந்தாஸ் பிடவை மாளிகை
புகழ்மிகு புஷ்பராணி ஸ்டோரும்
கிளையெனப் பொவியும் ஸ்தாபனமாம்

அஜந்தாஸ் பிடவை மாளிகை புஷ்பராணி ஸ்டோர்ஸ்
162, கே.கே.எஸ் வீதி, பாங்ஷால் வீதி,
யாழ்ப்பாணம். யாழ்ப்பாணம்.

நல்ல பிடவைக்கு ரவீந்திரா!

நாடியே நீவிர் சென்றிடுவீர் எங்கள்
ரவீந்திரா றேடேர்ஸ் தாபனத்தை
தேடி யுமக்காகும் நல்ல பிடவையை
ராமம் விலையினில் பெற்றிடுவீர்
கொழும்பு செட்டியார் வீதியிலே மனம்
கொள்ளும் உயர்ந்த பொருட்களுடன்
அழகுறு தாபனமாக விளங்கிடும்
அற்புதம் கண்டு பொருள் பெறுவீர்!

ரவீந்திரா றேடேர்ஸ்

112, செட்டியார் வீதி,
கொழும்பு - 11.

கலை விருந்தூட்டும் கண்ணாடி, படங்கள்

ஜன்னல்நிலைக் கண்ணாடி யாவும்
இங்கு தேவையெனில்
ஜெஸிமா பிக்சர் பலலை
தேடியுமே சென்றிடுவீர்
படம் பிறேம் பண்ணிடலாம்
பக்திதரும் சாமி படம்
குடிபுகுதல் படத்துடனே
வாழ்த்துமடல் பெற்றிடலாம்
யாழ்ப்பாணம் கே கே எஸ்
வீதியிலே அமைந்துள்ள
ஜெஸிமா பிக்சர் பலலை
சிந்தையிலே வைத்திடுவீர்!

ஜெஸிமா பிக்சர் பலஸ்

222, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

உங்களுக்கு எவை தேவை?

தேவை யுற்றதை பெற்றிடவும்
தேவை யற்றதை விற்றிடவும்
பாவனைப் பொருள் பரிமளித்திடும்
நிகோந நிலையம் - நம்
நிகோந நிலையம்
விற்பனை செய்திடக் கொடுக்கும் பொருட்கே
வேண்டும் பணம் கிடைக்கும்
அற்புதமான பொருட்களி லாகம்
அழகு பெறத் திகழும்
அழகு பெறத் திகழும்

நிகோந ஏல நிலையம்

உரிமையாளர்: V. நரசிங்கம் J. P

1 ம் மாடி, சங்கரப்பிள்ளை கட்டிடம்

166, ஆஸ்பத்திரி வீதி — யாழ்ப்பாணம்.

நாடக வேந்தர் பூந்தார்!

நாடகத்தினை நாட்டினில் ஊக்கிய
நல்ல பெரும் கலைஞர் - நம்
நாடறிந்த கலைப் பீடறிந்தார் - இவர்
நாட்டிற் தனிமனிதர்
'பூந்தார்' எனும்புகழ் பட்டமுற்றூர்கலை
பூக்கும் உளமுடையார் - உயர்
வேந்தரெனும் வேடம் கொண்டிடுவாருளம்
வீற்றிருக்கும் யெரியார்
ஆசை தமிழிலும் உற்றவர் சேவையால்
ஆய கலாநிதியாம் - திரு
யோசேப் எனுமிவர் சேவையை நாம்நிதம்
வாழ்த்தியே ஊக்கிடுவோம் !

ம. யோசேப்பு

கன்னாதிட்டி — யாழ்ப்பாணம்.

சுண்டிக்குளி — யாழ்ப்பாணம்.